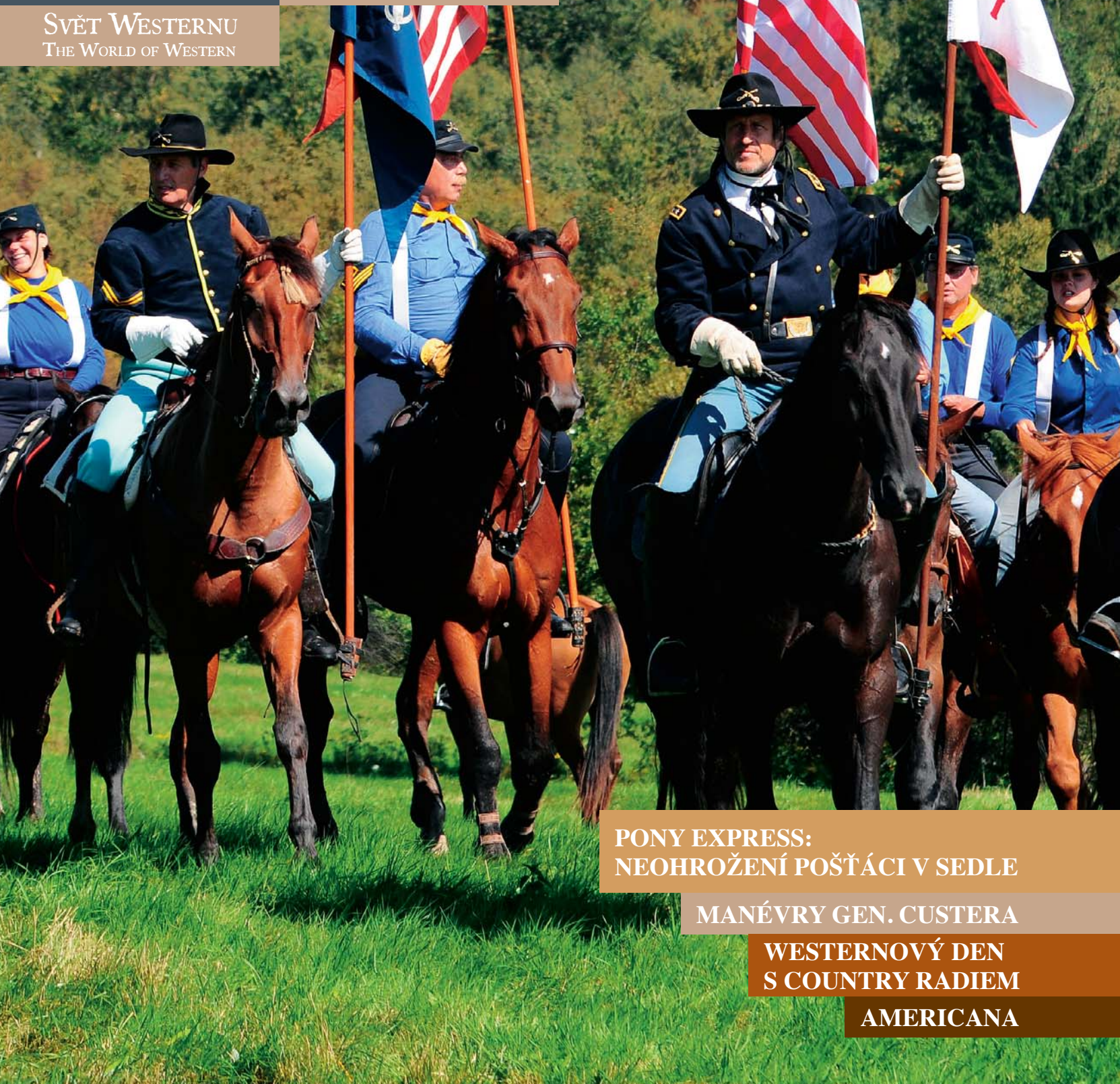

SW

SVĚT WESTERNU
THE WORLD OF WESTERN

**PONY EXPRESS:
NEOHROŽENÍ POŠŤÁCI V SEDLE**

MANÉVRY GEN. CUSTERA

**WESTERNOVÝ DEN
S COUNTRY RADIEM**

AMERICANA

Obsah

western hobby

GALERIE NEJLEPŠÍCH

Pony Express: Neohrožení pošťáci v sedle 4

LIDÉ KOLEM WESTERNU

Kavalérie táhla na sever 8

INDIÁNI

Bitva o pevnost Fort Jackson 10

FOLK & COUNTRY

Velký westernový den s Country Radiem 14

Kapela St. Johnny: Od blues po country 16

western sport

RODEO

Rodeo Corral WI-CZ: Plástovické rodeo 18

Halter Valley: Bull tým 20

OKÉNKO ASOCIACÍ, KLUBŮ A FEDERACÍ

/ ZE SVĚTA SOUTĚŽÍ

Mistrovství Evropy ve westernových disciplínách 22

Appaloosa show 2011 23

Dostih na čtvrt míle

Halter Valley v cíli

Rodeo Corral WI-CZ jde do finále

ZE ZAHRANIČNÍ

Jubilejní Americana 2011 25

„Join-Up® je hodně o intuici a o praxi,“ říká Thomas Witt 26

„Join-Up® - intuition and experience,“ says Thomas Witt 28

western echo

PEL MEL

200 let Zemského hřebčína v Pískul 30

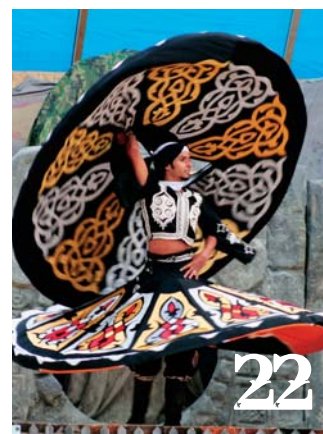
Napsali jste nám

Malá vyznání

Trochu moudra

Zachyceno fotoobjektivem

Foto titulní strana: Eliška Vanišová

Editorial

Ahoj westerňáci!

Tak už nás tady zase máte! Tedy přesněji řečeno časopis Svět westernu, který je o vašem-našem způsobu života. Léto je za námi, a tak si v tomto čísle trochu zavzpomínáme na prázdninové měsíce, jež pro některé nebyly kvůli počasí tím správným létem, ale přesto se jelo bezpočet závodů a soutěží. Těm, kdo vyhráli, gratulujeme, a těm, na které vítězství teprve čeká, přejeme hodně štěstí. Jak se ale říká: „Není důležité vyhrát, důležité je zúčastnit se.“ A hlavně: „Štěstí přeje připraveným!“ Ti z vás, kteří před soutěžemi dávají přednost toulání se přírodou, si určitě našli i mezi prudkými lijáky čas na to, aby vzali své koně na dlouhé vyjíždky, či aby i přes noc někde u ohně poklábosili s kamarády o všem možném.

Také my jsme si našli čas a prožili jsme s některými z vás spoustu pěkných zážitků. Hlavní odměnou nám však jsou zejména vaše maily, které do Světa westernu posíláte a jimiž nám sdělujete, že se vám líbilo naše mimořádné letní číslo 3/2011, které jsme vydali v tištěné podobě. MOC DĚKUJEME všem, kteří si tento výtisk koupili, a tím nás nejen finančně podpořili, ale také vyjádřili časopisu uznání. Víme, jak je v dnešní rychlé době – a zejména během léta, kdy jsou všemožné westernové aktivity v plném proudu – těžké najít si chvíli, a proto si opravdu vážíme vaší zpětné vazby. Na koho se tiskové číslo nedostalo, ještě si může o něj napsat na náš email: info@svetwesternu.cz.

Klidně nám pište, o čem byste rádi četli, navrhujte možnosti spolupráce a staňte se našimi kolegy. Budeme jen rádi! Tento časopis je tvořen pro vás, ale i vámi. My jen vše ladíme dohromady a dáváme tomu konkrétní podobu. Naplňte si tedy časopis tématy, která vás zajímají a která chcete předat jiným. Každý člověk je výjimečný a dělá věci neopakovatelně. Podělte se s námi o své poznatky i své zkušenosti! Teď je ten správný čas, neboť začínáme plánovat další westernový rok.

Za chvíli začne padat listí (a nebo už padá?), vítr si s ním bude pohrávat a zima bude klepat na dveře. Určitě se ve vzpomínkách budete vracet k teplým měsícům a k tomu, co jste zažili. Snad vám leccos z toho připomenou stránky Světa westernu. Ano, čas rychle letí, proto žijte teď a tady. Užívejte si přátel, prožijte pohodu společných dní s vašimi mazlíčky, zvládněte všechny hubertovské jízdy bez zranění, hodte do ohně pár brambor, zaposlouchejte se do nějaké vaší oblíbené písničky... S negativními věcmi se poperte jako rozzuřený býk a odežehťte mraky nad sebou. Ať vám k tomu pomáhá i náš časopis a fotografie v galerii na www.svetwesternu.cz!

Přejeme mnoho krásných chvil v babím létě.

S poděkováním a pozdravem

Robert Mahovský a Irena Šatavová

PONY EXPRESS
PO DVACÁTÉ SEDMÉ:

Neohrožení poštáci v sedle

Letos v létě jel Evropský Pony Express svoji jízdu už po sedmadvacáté. Pojd' me si v Galerii nejlepších představit pěti z těch, kteří stáli u jeho začátku a jsou mu věrni dodnes. Jan Valchář, Miloš Lacina a Josef Havrlant mají jako jediní odjetých všech 27 jízd Pony Expressu. Se stejnými léty „výsluhy“ je doplňuje nejstarší český postmaster Otto Mader. Marta Matulová zase reprezentuje ženskou část Pony Expressu, kde drží prvenství počtem 25 odjetých ročníků.“

PŘEDSTAVUJEME PAMĚTNÍKY

Jan Valchář je z pěti představených nejstarší. Je mu 68 let, zabývá se chovem koní a je předákem Moravské západní větve Pony Expressu. Jen o dva roky mladší Josef Havrlant je taktéž chovatelem koní, nyní již v důchodu. Otto Mader, povoláním stolař a kameník, chovatel koní a mistr ČR ve western pleasure pro rok 2003, je od prvopočátku Pony Expressu postmasterem v poštovním úřadu v Suchdole nad Odrou. Letos je mu 58 let. Kdo dobře počítá, došel k závěru, že všichni z tohoto trojlístku vyjeli na úplně první jízdu Pony Expressu v roce 1985 již

jako dospělí muži. To Miloš Lacinovi alias Bidlu (profesí operátorovi lisovacího stroje), jenž má na hrbu rovných pět křížků, bylo tehdy teprve dvacet tři let. A Marta Matulová se vydala na svou první jízdu Pony Expressu jako šestnáctiletá.

Celá pěti pamětníků se dostala ke koním v dětském věku. Honza Valchář v osmi letech a ve čtrnácti si už koupil svého prvního koníka. „Moc mě při tom podporovala moje maminka,“ vzpomíná. Také Josef Havrlant jezdí na koni odmalička, což vyplynulo jaksi samo sebou, neboť jeho rodiče koně doma chovali. Ve dvanácti začali jezdit na koni jak

*Předák Moravské západní větve
Jan Valchář s Martou Matulovou,
služebně nejstarší ženou Pony
Expressu (má odjeto 25 ročníků!)*

Otto Mader, tak Marta Matulová. Martin otec pochází z Vysočiny, kde měli hospodářství, a Marta má svůj blízký vztah ke koním nejspíš už v genech – táhlo ji to k nim odmala. To Miloše Lacinu přivedla ke koním v jeho třinácti letech parta, se kterou se setkal na chatě ve Spálovském mlýně a která propagovala western se vším všudy.

POD TAKTOVKOU „OTCE PONY EXPRESSU”

Vzpomenou si tyto pamětníci, jaké byly prvopočátky Pony Expressu v Česku, respektive v tehdejší Československu? Dozvídáme se,

že hybatelem veškerého dění byl tehdy Jindřich Bílek, později nazývaný „otec Pony Expressu“.

„V sedmdesátých letech se v Suchdole n. Odrou objevil westernový fanda Jaroslav Čvančara a spolu s Taxmeny sem přišel i Jindřich Bílek, který s námi přemýšlel, jak tu zrealizovat americký Pony Express, který viděl na návštěvě v Americe. Slíbili jsme, že mu pomůžeme,“ vzpomíná Jan Valchář. „Jindra byl výborný organizátor a manažer a hned začal jednat, abychom dostali potřebné povolení. Chtěl bych vzpomenout předsedu obecního úřadu v Suchdole n. Odrou Ivana Bryneckého, který nám Pony Express nejen povolil, ale dokonce byl jeho fanoukem a stal se i jeho čestným členem s právem nosit hvězdu sheriffa.“

Také Josefa Havranta přivedl k Pony Expressu Jindřich Bílek, který jezdil k Bohumilu Kašpárkovi (pozdějšímu Hospodáři) na ranč a všechny tam nadchl myšlenkou amerického Pony Expressu. „Nabídl nám, jestli bychom ho jeli, a já souhlasil,“ říká.

Ani popis začátků Miloše Laciny nemůže vynechat Jindřicha Bílka. „Slíbili jsme mu, že když vymyslí trasu, my zajistíme jezdce,“ vysvětluje. „Netrvalo to dlouho a trasa s dvacetikilometrovými úseky byla na světě. Moravská větev měla 12 úseků a vedla ze Suchdolu nad Odrou do Jihlavy, kde byla hranice mezi Moravou a Čechami. Z Jihlavy do cílového Mníšku pod Brdy to bylo osm úseků. Jednání o organizačních záležitostech probíhala u nás doma v kuchyni, protože jsme neměli žádnou klubovnu. Mezi zakládající členy moravské větve patřili kromě nás například Bohumil Kašpárek alias Hospodář, Josef Pelc, Pepa Hanák a další, protože jsme museli obsadit všech dvanáct úseků a každý úsek absolvovali dva jezdci.“

Když se připravoval první ročník, hledali Jindra Bílek s Honzou Valchářem pošťáka, který bude vypravovat a razítkovat převážně zásilky. „Já jsem byl ve správné chvíli na správném místě,“ do-

plňuje mozaiku vzpomínek Otto Mader. „Honza mě plácl po rameni a prohlásil: Ty budeš postmaster. Od té doby ho dělám rád a nepřetržitě už 27 let.“

Marta Matulová se přidala k Pony Expressu od jeho 2. ročníku. „Startoval tehdy v Suchdole. Pohybovala jsem se mezi lidmi, kteří ho organizovali, a tak nějak to vyplynulo z příprav na jízdu, že mě Honza Valchář vzal k sobě na úsek. Od té doby jezdím každý rok, jenom jubilejní dvacátý ročník jsem musela vynechat kvůli zlomené noze.“

POPRVÉ ZE STŘÍBRNÉ LHOTY DO SUCHDOLU N. ODROU

První ročník Pony Expressu (tedy Československého Pony Expressu, abychom se drželi reálií doby) byl odstartován 13. září 1985 ve 4 hodiny ráno. Stanislav Vodenka byl prvním jezdce, který vyjel na první úsek celkem 400 kilometrů dlouhé trasy, jež vedla ze Stříbrné Lhoty u Mníšku pod Brdy do Suchdolu nad Odrou. Tím byla započata dodnes trvajících tradice vzpomínkových jízd, které se konají každoročně v srpnu.

Začátky byly těžké, protože doprava jezdců a koní na úseky byla složitá. Jan Valchář si uchoval živou vzpomínku na tu úplně první jízdu, která se zdařila jen díky nadšencům, jež jim fandili a pomáhali. Při dojezdu do Suchdolu n. Odrou čekaly u kulturního domu na jezdce stovky lidí. „Děkuji jim za to,“ vzkazuje, „bylo to úžasné.“ Ottu Maderovi zase utkvěl

v paměti druhý ročník Pony Expressu, kdy nejdříve poštu vypravil ze Suchdolu n. Odrou a potom ji zase na konci celé trasy, tedy v Mníšku pod Brdy, od posledního jezdce převzal a vydal. „Tehdy se ještě nevyužívalo služeb České pošty, a tak si každý adresát svoji zásilku vyzvedl v konečné stanici Pony Expressu,“ vysvětluje.

ZMĚNY, KTERÉ PŘIVÁL ČAS

Téměř tři desetiletí, která od první jízdy Pony Expressu utekla, vryla do jeho tváře mnoho změn. „Za ta léta se toho událo mnoho,“ připouští Miloš Lacina. „Došlo k výraznému rozšíření trasy do okolních států, k popularizaci westernového ježdění a ke zvýšení povědomí o něm mezi obyvateli České republiky.“

„Trasa celé jízdy se prodloužila, i když my jezdíme většinou stejné úseky jako na počátku,“ souhlasí s ním Josef Havrant. Marta Matulová a Jan Valchář upřesňují: „Rozjeli jsme se do Evropy – k našemu Pony Expressu se přidali Slováci, Němci, Poláci, Holanďané, teď snad dojde i na Rakousko a Maďarsko. Pro nás jezdce se ale nic zásadního nezměnilo – stále musíme být na úseku včas a našim hlavním cílem je doručit poštu.“

Upřesněme ještě, že Československý Pony Express se stal zakládajícím členem celosvětové organizace Westerners International pro Českou republiku. V Oklahomě je zaregistrovaný jako Pony Express Corral pod registračním

Marta Matulová při letošním Pony Expressu

Zkušený Josef Havrlant (vpředu) s partákem na své trase

Miloš Lacina a Marta Matulová při předávce pošty v Novém Jičíně

číslem 1/121. A v roce 2010 dokonce dostal ocenění za propagaci westernu jako neaktivnější Corral v Evropě!

PODMANIVOST HRÝ NA POŠTÁKY

Na otázku, co zpovídáné pamětníky na Pony Expressu stále baví, odpověděli všichni bez zaváhání.

„Jízda samotná je pro všechny zúčastněné svátkem, na který se celý rok těší,“ ujímá se slova Marta Matulová. „Vtahuje mě ta ochota a zájem lidí být v jeden okamžik na určeném místě, ve dne v noci, třeba uprostřed lesů, obětovat tomu spánek, dovolenou, peníze... Prostě být u toho a odjet

si za každou cenu svůj úsek. Je to obrovská mašinerie a být její malou částí je úžasné,“ vyjmenovává další plusy Pony Expressu.

Jana Valcháře zase přitahuje jedinečnost přepravy pošty v sedle po evropském kontinentu. Celá akce je podle něho perfektně zorganizovaná a jen v Česku se do ní rok co rok zapojuje kolem 150 jezdců. „A klape to bez přestávky už 27 let,“ říká s uznáním.

„Mě baví jezdit na koni a být s lidmi od koní,“ prozrazuje důvody své věrnosti Pony Expressu Miloš Lacina. To, že se zde scházejí kamarádi a příznivci koní, je bezesporu silným poutem mezi jezdci. „Když pošta v pořádku dorazí na místo určení, je to krásný pocit,“ vyznává se Otto Mader. Josef Havrlant to shrnuje slovy: „Prostě nás baví, že si tak hezky hrajeme na pošťáky v sedle!“

PŘÍHODY Z TRASY

Přátelství jezdců, postmasterů a všech, kteří jsou s Pony Expressem spojeni, posilují i společně prožité historky, kterých se za ta léta nashromáždilo spousty. A ne všechny byly pouze veselé. Marta Matulová nezapomene na nepřijemnou situaci, kdy s partákem Josefem Havrlantem jela noční úsek a i přesto, že si ho předem projeli, nevyšimla si výkopu na betonové skruže – a skončila v něm i s koněm. „Trčela mu ven jen hlava. Naštěstí se mu nic nestalo, sám se z díry dostal a my jsme pokračovali v jízdě,“ dokončuje hororový příběh. Zažila ale i mnoho hezkých příhod, jako například při jiné noční jízdě, když ve čtyři ráno čekali na předávku někde ve vesnici u poslední chalupy a cizí paní jim přinesla kávu a koláčky se slovy: „Já myslela, že už letos ani nepojedete!“ Ano, lidé na Pony Express a jeho jezdce už každoročně ve stejném srpnovém termínu čekají, těší se na tu slávu, připomínku starých časů z americké kolébky westernu, která má tak vábivou a nostalgickou příchut’.

Miloš Lacina si vzpomíná na třetí nebo čtvrtou jízdu, kdy byl

nedostatek jezdců. „My tři s Honzou Valchářem a Josefem Havrlantem jsme si museli mezi sebe rozdělit šest úseků, to je přesně půlka větve. A nebyly to úseky za sebou, ale proházené tak, aby si jezdec i kůň stačili oddechnout. Honza jel úseky dva, Josef tři, s sebou jsme měli rezervní koně. A o tom to je - aby pošta jela bez ohledu na jezdce a jejich pohodlí!“

Jan Valchář přidává vzpomínku na 20. ročník Pony Expressu, kdy byla založena European Pony Express Association a jejím prezidentem se stal tehdejší sheriff Československého Pony Expressu Luděk Cowpack Burian. Tehdy poprvé se jela protisměrná jízda, kdy ve stejný okamžik vyrazili jezdci s poštou z poštovního úřadu ve Stříbrné Lhotě směrem na východ a ze Suchdolu n. Odrou směrem na západ. „Jezdci se potkali u obce Bobrová. Bylo to úžasné, když jsme se tam s kamarádem míjeli,“ naděluje nám ze své studnice vzpomínek.

OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍ JÍZDOU

Vloni trápil jezdce Pony Expressu podmáčený terén. Letos to nebylo o mnoho lepší, i když dny, kdy se Pony Express cválal po našem území, byly krásně slunečné. Josef Havrlant s kolegyní Věrkou Lichorobíecovou zvládl dvacetikilometrovou trasu mezi Dolním Újezdem a Grygovem za hodinu a padesát minut. „Většina trasy se musela jet kvůli mokrému terénu po silnici, i když kolem byla krásná strniště. Holky jsou skvělé, jako každý rok odvedly dobrou práci,“ chválí svoje kobylinky.

Také Miloš Lacina musel jel na trase Sirkové – Suchdol n. Odrou po asfaltu, nikoliv avšak kvůli mokru, ale aby se vyhnul kukuřici všude kolem. „Zdraví jezdce je na prvním místě, na druhém zdraví koně, a když toto dopadne dobře, tak je Pony Express úspěšný,“ objasňuje pravidla jízdy.

Marta Matulová jela jako každoročně ve dvojici s Honzou Valchářem. Za uplynulých čtvrtsto-

letí projeli spolu téměř všechny trasy na moravské západní větvi. „Dříve si jezdci své úseky lo-sovali,“ vysvětluje s tím, že poslední čtyři roky mají jezdci svůj stálý úsek. Pro Martu a Honzu je to trasa Jerlochovice – Suchdol n. Odrou na moravské severní větvi. „Letos jsme jeli za východu slunce a byla to nádhera!“

Otto Mader má „své“ poštovní úřady na Bumbálce a v Suchdole n. Odrou. Poslední tři roky mu tam pomáhá Tereza Servátková. „Na hraničním přechodu Bumbálka jsem letos přebíral ze Slovenska 42 zásilek a z Polska 90. V Suchdole n. Odrou jsem přijal dalších 93 kusů,“ podává výčet své letošní práce.

OPTIKOU POSTMASTERA

Mají to postmasteři lehčí, nebo těžší než jezdci Pony Expressu? „Jezdci mají více zodpovědnosti: za koně, za sebe, za poštu, a také větší riziko úrazu,“ říká s rozmyslem. „Tím nechci říci, že pošťáci mají odpovědnosti méně, pošta musí být správně orazítkovaná a rozříděna podle stanic a státu – a to je zase naše práce. Každý jsme důležitý článkem jednoho řetězce.“ Pomocí Pony Expressu se dá odeslat v podstatě jakýkoli dopis formátu C6, jde tedy většinou o pohlednice nebo korespondenční listek. Na zásilku je nutné napsat místo určení v rámci trasy a adresu příjemce. Pokud zásilka putuje v rámci našeho území, pak je nutné ji opatřit platnou známku České pošty. Je-li místo určení jinde, vybírá se poštovné do ciziny takové, jaké je aktuální pro daný rok. Poštu je možné podat na poštovním úřadu Pony Expressu, který je otevřený během jízdy v každém větším městě. Zde se dopisy třídí a označují poštovním razítkem. V místě určení postmaster odnese dopisy na přepážku státní pošty, odkud jde pošta orazítkovaná během průjezdních míst k příjemci.

Za 27 let odbavil Otto Mader tisíce zásilek a pohlednic, ale evidenci si o tom nevede. „Však není

všem dnům konec, dalších bezmála třicet let to budu sledovat," říká furiantsky.

ŽENY VE SLUŽBÁCH PONY EXPRESSU

Ženy mají v Pony Expressu široké zastoupení, a to nejen mezi jezdci. „Jsou také postmastery a měli jsme i ženu-sheriffa,“ upřesňuje Marta Matulová. „V současné době je prezidentkou Evropského Pony Expressu také žena, Jelena Becová,“ dodává patřičně hrdě. A nesmíme zapomenout na Lidku Tošovskou, která má pevně v rukou finanční záležitosti Pony Expressu a ještě se stará se synem o webovou stránku!

Zvládnutí dvacetikilometrové trasy prý není pro ženy obtížnější než pro mužské kolegy a ani nočních jízd se Marta Matulová nebojí. Se ženou zatím ve dvojici nejela, i když takové týmy po trase Pony Expressu existují. „Já jsem vždycky jela buď ve dvojici s mužem, nebo jsem pár ročníku odjela sama,“ listuje svojí paměť.

JAK DLOUHO?

Asi to je nezdvorná otázka, ale přesto jsem ji položila. Na kolik dalších jízd vydrží všem oporám Pony Expressu síly a vůle, aby se opět vyšvihly do sedla a převezly po své trase svěšenou poštu, případně vyrazily přebírat a razítkovat přepravované poštovní zásilky?

Nejstarší Jan Valchář (68) říká: „Všechno záleží na zdraví. Koně miluji a budu jezdit, dokud to půjde.“

Že vůle nechybí, ale zdraví rozhoduje, to potvrzují i jeho kolegové Miloš Lacina (který se nechal slyšet: „Dokud zdraví a čistá mysl vydrží.“) a Otto Mader (přizvukující: „Dokud mi zdraví bude sloužit.“).

To Josef Havrlant (66) dává přednost furiantské nadsázce: „Jak dlouho ještě? Dalších 23 let až do padesátého ročníku Pony Expressu, a pak už to nechám mladším!“ směje se. Také Marta odpovídá s kuráží a vzhledem ke svému věku (41) nemusí být

Post Office Suchdol nad Odrou s jeho členy

daleko od pravdy: „Doufám, že co nejdéle. Dalších 25 let?“ Posílám silnou prosbu tam někam nahoru, aby jí tyto počty schválili.

Pravdou ale je, že léta nečekají, a tak jednou budou muset tito bardí předat žezlo mladším. „Každý jezdec by si měl vychovat svého nástupce, svého greenhorna, za kterého potom ručí, že se může stát jezdcem Pony Expressu,“ nabádá Jan Valchář. Josef Havrlant věří, že mladých, kteří o to mají zájem, je dost. „Mají to snazší, nastoupili už do rozjetého vlaku,“ říká. To Otto Mader takovým optimistou není a myslí si, že mladých lidí, kteří mají o Pony Express zájem a zároveň mají i potřebnou odpovědnost, je málo. „Stává se, že odjedou jeden úsek a dále už nechtějí pokračovat,“ připouští Miloš Lacina. „Ale najdou se i takoví, kteří jsou zapálení pro věc,“ nehází všechny mladé do jednoho koše.

SNY A PŘÁNÍ STARÝCH BARDŮ

Myslíte si, že sny a snění patří jenom letům „malin nezralých“? Ale kdepak, mýlíte se! Josef Havrlant sní o tom, aby se dostal na Pony Express do Ameriky. I Jan Valchář by se chtěl ještě jed-

no podívat do USA a zajet si tam Pony Express stejně jako v roce 1990. „Tehdy došlo k propojení Československého Pony Expressu s Americkým Pony Expressem a čeští jezdci – já mezi nimi – se americké jízdy zúčastnili. Byl to úžasný zážitek projet v osmi státech USA čestné úseky jejich Pony Expressu. Na revanš jsme pak přivítali a pohostili americké jezdce u nás na našich rančích při jízdě našeho Pony Expressu, kde jsme jim také přidělili tzv. čestné úseky,“ vzpomíná zasněným hlasem.

Určitě stojí za zmínku i to, co jízda českých jezdců tehdy vyvolala. „Poté, co jsme předvedli své umění v USA, stal se 2. červen v Nevadě Dnem Československé-

ho Pony Expressu a guvernér jej vyhlásil za významný den státu Nevada,“ opraňuje Jan Valchář vzpomínky, které je dobré předat další generaci.

„A já bych se chtěl setkat se služebně nejstarším postmastrem z USA,“ zasníl se Otto Mader. Přání Miloše Laciny se zdá být v porovnání s jeho druhy jaksi pragmatické, ale není o nic menší. „Přeji si, aby se tradice Pony Expressu zachovala, aby se rozšířila do okolních států a aby se propojily všechny země tak, aby jeho evropská trasa vedla doslova od moře k moři!“ Stejně, jako to bylo u amerického Pony Expressu, dodáváme my.

Ludmila Tošovská a Irena Šatavová

Foto: Jaroslav Tošovský MZV

■ Délka letošního ročníku Evropského Pony Expressu měřila 3046 kilometrů a vedla přes území šesti států. Byla rozdělena na 147 úseků dlouhých přibližně dvacet kilometrů, přičemž trasa jednotlivých úseků není přesně určená, stanovená jsou jen místa předávky (předávací body). Jakou trasou se jezdec dostane z bodu přebírky do bodu předávky, to záleží na něm. Na letošní jízdě se podílelo celkem 294 jezdců Evropského Pony Expressu a jejich nonstop jízda trvala 307 hodin.

■ Délka české části Evropského Pony Expressu měřila 966 kilometrů a byla rozdělena do 50 úseků. Poštu zde letos převáželo 93 jezdců, kteří celou trasu ujeli na 85,5 hodin.

JAAN

WESTERNOVÁ MÓDA PRO VŠECHNY
WESTERN STYLE FOR ALL

www.western-jaan.cz

SW

SW

SVET WESTERNU
The World of Western

Cena: 49,- Kč / 2 eura

MONTY ROBERTS: VZDĚLÁNÍM PROTI NÁSILÍ

DVACETINY COUNTRY RADIA

CUSTER BUDE!

UŽ JSTE ČETLI TIŠTĚNÉ ČÍSLO SVĚTA WESTERNU, KTERÉ JSME VYDALI LETOS KONCEM LÉTA? POSLEDNÍCH PÁR ČASOPISŮ SI MŮŽETE OBJEDNAT NA DOBÍRKU.

WWW.SVETWESTERNU.CZ

SVETWESTERNU.CZ

SRPEN | 2011

11. TAŽENÍ GENERÁLA GEORGE
ARMSTRONGA CUSTERA

Kavalérie táhla na sever

Manévry kavalérie generála G. A. Custerova patří mezi české letní evergreeny. Vloni se konaly na Slapech podesáté, takže se trochu slavilo, trochu vzpomínalo a trochu plánovalo. Zdálo se, že další ročníky již nemohou příliš překvapit. A vidíte, překvapily! Letos se dějiště manévru přestěhovalo o dvě stě kilometrů dál na sever, do česko-německého pohraničí. Dnem D byla sobota 27. srpna a zprávu o tom, jak všechno proběhlo, jsme pro vás zachytili v několika postřezích.

POSTŘEH PRVNÍ:

Vyšlo to!

Jestli si některý škarohlíd myslel, že přestěhování dějiště letních Custerových manévru nechá tuto velkolepou oslavu přátelství lidí s koňmi zhynout na úbytě, zmýlil se! Povolávací rozkaz svého generála uposlechl kolem 130 kavaléristů, kteří se sem do Nového Města u Moldavy sjížděli už od středy 24. srpna. K nim se přidalo dalších 25 příslušníků indiánských kmenů. Ve čtvrtek prošel průvod 7. kavalérie severočeskými Teplicemi, obdobně jako vloni Prahou, a vyšlo to stejně báječně: více než 60 jezdců na koních projelo místy, kam se jinak se svými hřívnatými kamarády běžně nedostanou, obyvatel

lé Teplic se radovali z neobvyklé podívané a mnohé z nich tato show nalákala na návštěvu víkendové akce. Platících diváků se na sobotních manévrech sešlo dva a půl tisíce, a to si zaslouží provolat třikrát HURÁ!

POSTŘEH DRUHÝ:

Rozladění řidičů před cílem

Nové Město u Moldavy v Krušných horách má krásnou polohu. Vůbec celá cesta od Teplic přes Dubí a pak úzkými silničkami vzhůru do hor byla malebná. Slunce rozjařeně svítlo a nic nezasvědčovalo tomu, že předchodí den byl utopený v dešti. Pár metrů před dojezdem ale ouha! Ve stoupajících serpentínách se náhle vytvořila kolona, dlouhá šňůra vozů

Slavnostní nástup před začátkem manévru

Generál George Armstrong Custer v podání Václava Vydry zdraví své vojáky

Jezdci 7. kavalérie, kteří vyslyšeli povolávací rozkaz svého generála a přijeli do Krušných hor

Cvátat se zástavou v jedné ruce a s otěžemi v ruce druhé před nastoupenou jednotkou není zcela jednoduché

se zastavila a radostný rytmus rána se vytratil. Kam až oko dohlédlo, nic než stojící auta. A jelikož většina řidičů sem jela poprvé, nikdo netušil, jak daleko před cílem se nacházíme. Nakonec se ukázalo, že jen pár stovek metrů, ale zahájení manévru jsme kvůli půlhodinovému zdržení stejně prošvihli. Ke stupňujícímu rozladění přispěli řidiči, kteří s drzou samozřejmostí vybočili ze stojící šňůry a v levém pruhu si to hasili dopředu, zatímco my ostatní jsme mohli jen skřípat zuby. A co

bylo důvodem tohoto zdržení? Páska natažená přes silnici s pár pořadateli, kteří zde prodávali lístky. Jelikož ne všichni řidiči měli za cíl dnešní manévry, dohadování s nimi téměř zastavilo dopravu a značně zdrželo ty, kteří dojížděli na poslední chvíli.

POSTŘEH TŘETÍ: Silnice pro diváky, nebo pro auta?

Dějištěm manévru byla rozlehlá louka nacházející se hned vedle silnice. Leží mírně z kopce, pod

ní vyrostlo osm indiánských stanů a pak se louka zvedá do protisvahu až k lesu. Scénérie nádherná, diváci stojící u silnice měli celý prostor jako na dlani. Kdo chtěl, usednul do trávy na kraji louky, většina diváků ale dala přednost stání na silnici. A v tom byl háček – na úzké silničce byl normální provoz, chvíli vedený jen v jednom pruhu, nakonec ale bez omezení v obou směrech. Pořadatelé se sice snažili vytlačit diváky z okraje vozovky, ale nebylo příliš kam. Dokud diváci sledovali dění

na louce a míjející auta jela ohleduplně, bylo to jakžtakž v pořádku. Když však manévry skončily, dav se dal po silnici do pohybu, mezi nimi jeli kavaléristé na koních, do toho se připletlo pár aut – prostě pěkný mazec!

POSTŘEH ČTVRTÝ:

Kavaléristé (opět) nezklamali
Scénář manévru byl podobný tomu z předchozích ročníků – po přehlídce vojska se jednotlivé švadrony uskupovaly do různých útvarů, vzájemně se prolínaly a tvořily

obrazce k potěšení oka divákova a určitě i ku radosti vlastních jezdců. Novinkou byl přesun jezdců na protilehlou louku, kde vytvořili pohyblivou se karusel, jenž byl z odstupu krásně vidět. Tam proběhl i první cval celého vojska, nikoliv po několika za sebou se valících vlnách, ale pěkně v jedné řadě. Tedy odstartován byl v řadě, potom koně vyrazili, někteří rychleji, jiní v mírnějším tempu, a i tak se zklidnili až na vzdáleném strništi za loukou. Po této podfívané diváči předpokládali, že manévry skončily, ale nebylo tomu tak. Vojáci se ještě vrátili nim na bližší louku a zde je podruhé potěšili cvałem, tentokrát už ve dvou spořádaných vlnách. A musím vám říci, že když vás mívá kůň v plném trysku a vy téměř cítíte jeho dech a vnímáte hru jeho napjatých svalů, je to nádherný prožitek. Díky za něj!

POSTŘEH PÁTÝ:

Příště prosím s mikrofonem

Letošním manévřům chyběl komentátor. Ten, který by alespoň vyplnil dobu přesouvání vojska, které zabralo celkem dost času. Divák toho neměl v tu chvíli moc na koukání a chvílemi byl rozpačitý nevěda, co se bude dít a co má dělat on sám. Má se také přesunout na vzdálenější louku, kam odešli všichni jezdcí? Končí cvałem v protisvalu celé manévry, nebo je pro diváky připraveno ještě pokračování hodinu a půl trvajícího představení? Nutno říci, že kapela hrála ze všech sil a vtiskla dopoledni tu správnou vojenskou atmosféru, ale i ona musela dělat přestávky. Jeden z muzikantů vyplňoval pauzy vtípnými hláškami. „Hrajte, hrajte, pan generál se blíží,“ velel. A voříšek sedící poblíž kapely vyštěkával rytmus hudby natolik přesně, že vypadal jako její placená součást. Byla to ale nejspíš náhoda – štěkat nepřestal ani po skončení muziky.

POSTŘEH ŠESTÝ:

Láska (i ke koním) prochází žaludkem

Manévry skončily, odpoledne bylo teprve na začátku. Diváci

Překonání příkopu v podání hlavního organizátora celé akce Dušana Rysa

Show Jimiho Magury byla skvělá. Takhle se například může sesedat z koně!

Sekání melounů – jedna z tradičních disciplín po skončených manévrech, divácky velmi oblíbená

vzali stánky s občerstvením útokem a dobrot tu bylo tolik, že vám ani nebudeme dělat chutě. Pivo teklo proudem, perníková srdce a cukrová vata šly na odbyt stejně jako zmrzlina, v okolních penziónech, kterých je v tomto kraji požehnaně, byly zahrádky plné k prasknutí a stoly se prohýbaly pod naloženými talíři. Byly tu ale i další atrakce: skákal se přírodní parkúr, jezdcí na koních bez uzdečky předváděli jízdu zručnosti, došlo také na tradiční sekání melounů, kapela vyhráva-

la, vyhrávala, lidé se dobře bavili a večer je ještě čekal country bál.

POSTŘEH SEDMÝ:

Skončilo to „plichtou“

Ještě musíme zmínit jednu novinku, která se vymykala zvyklostem předchozích ročníků. V odpoledním programu je tradičně zařazována bitva mezi kavaléristy a rudochy. A protože jde obvykle o napodobeninu bitvy u Little Big Horn, bývají to většinou indiáni, kdo z ní vychází vítězně. I letos proběhla diváky tolik očekáva-

ná šarvátka a věřte-nevěřte, byla ukončena smírem mezi oběma stranami. Tak to tu ještě nebylo!

Skončily 11. manévry 7. kavalérie generála G. A. Custera. Ať žije jejich 12. ročník!

Irena Šatavová

Foto: Robert Mahovský

Více fotografií z akce najdete v galerii na www.svetwesternu.cz.

Bitva o pevnost Fort Jackson

Byla sobota 7. července 2011. Slunce od rána pálilo a během dne jeho žár nepolevil, spíše naopak. Organizátoři posledních indiánských válek v Březnu u Chomutova si spokojeně mnuli ruce. Návštěvnost letošní akce, při níž dojde k rekonstrukci bitvy o pevnost Fort Jackson, bude určitě veliká! Stejně radostné očekávání prožívali i majitelé stánků a atrakcí, které umístili podél travnaté plochy, na níž se bude odehrávat dnešní bitva. Tušili, že zažijí hotové žně!

Nemýlili se, jedni ani druzí. Návštěvníků se sem sjely tisíce. Byli mezi nimi milovníci indiánů, obdivovatelé zlaté éry osídlování Divokého západu, kovbojové a koňáci, příznivci westernového života, rodiny s malými dětmi i ti, kdo si přišli poslechnout pěknou country muziku, posedět nad pivkem s klobásou a poklábosit s přáteli.

KOVBOJSKÁ SHOW

Vlastní bitva o pevnost Fort Jackson se odehrála odpoledne. Hodiny před jejím začátkem bavili návštěvníky svými vystoupeními bičář Pavel Votápek a kovbojský showman Jimmy Magura.

Pavel Votápek trefoval s přesností mistra blízké i vzdálené cíle a předváděl různé druhy prásků jak s jedním, tak se dvěma biči. Mimochodem věděli jste, že bič byl první věcí, kterou vyrobil člověk a která předstihla rychlost zvuku? Proto ty hlasité prásky práskačkou na konci biče, které připomínají výstřely z koltu.

Také Jimi Magura byl skvělý, ba možná ještě skvělejší! Jeho kovbojská show, při níž mu byl jeho patnáctiletý koník Mars věrným a spolehlivým parťákem, vyvolávala salvy smíchu. Pohrával si s publikem a krkolomné kousky předváděl jakoby nic. Prostě klaun každým coulem. Klaun, který jezdí na koni na sto různých způsobů, nasedá na něho saltem ze země, ve cvalu mu stojí na hřbetě a vrtí koltem stejně dobře, jako ovládá bič a laso. A koník nad tím vším nevrčí nevěřícně hlavou (to dělali diváci), jen jeho kouskům vychází vstříc a věrně sekunduje svému pá-

novi. Takového klidného a spolehlivého Marse by chtěl mít ve stáji každý!

POUŤOVÝ REJ

Mezitím hrála naplno skupina Úlet, kterou střídali Mariachi Espuelas z Boskovic a po obědě se k nim přidala skupina Pontiac. Lidé si podupávali do rytmu country, bluegrassu a českého folku, zazněly i lidové národní... Pivo teklo proudem, stánkaři opékali klobásy, plnili bramborové placky párky, uzeným a zelím, nakládali hladovým návštěvníkům na tácky halušky, smažili langoše, vařili sladké kukuřice, ve vzduchu voněl gulášek. Děti žadonily o cukrovou vatu, zmrzlinu, balónky, hračky a různé indiánské či kovbojské suvenýry – no prostě bylo tu zastoupeno všechno možné včetně pouťové střelnice. Prostě taková lidová veselice!

ILUZE DIVOKÉHO ZÁPADU

Ale byly tu i stylové scenérie s vozy osídlenců Divokého západu, s děly rozmístěnými kolem pevnosti Fort Jackson, která vyrostla na louce z prken a klád, s koňmi pasoucími se v ohradách, stejně jako stanoviště, kde děti i dospělí zapáleně stříleli z luků a z kuší na terč. Dokonce vám tu luk na přání a na míru zhotovili! K indiánské vesnici jste se mohli sice pouze přiblížit, ale i tak vidět tolik teepee pohromadě byl – zejména pro ty nejmenší – zážitek. Určitě jako jízda na ponících, kteří tu na ně vyšňoření čekali a kdoví, možná že v některém prckovi

zapálili tu nehasnoucí touhu prožít život v sedle u koní.

A v tom všem reji a tlačenci návštěvníků projížděli jezdcí a kavaléristé, procházeli se tu indiáni ozdobení péry a korálky a oděny do kůží, před polednem přijel i sám generál G. A. Custer (v podání Václava Vydry) se svou družinou.

POŽEHNÁNÍ PRAPORŮM

Pravé poledne naznačilo, že se tu v Březně u Chomutova odehraje něco jedinečného. Před pevnost Fort Jackson nastoupila pravá dudácká kapela a za ní přijeli na koních velitelé a praporečníci vojenské posádky, aby jim požehnal chomutovský páter. Žehnání praporům před bitvou bývalo kdysi důležitým aktem, protože mnozí z vojáků se už domů nevrátili a jejich nesmrtelná duše měla být zabezpečena alespoň takto. Přestože celý den byl připraveným divadlem, které jeho aktéři nacvičili na generálce předešlý den, žehnání bylo opravdové a páter se pomodlil jak za bojovníky, tak za všechny přítomné, kteří se do Března tento den sjeli.

BITVA NA ŽIVOT A NA SMRT

Ve dvě hodiny konečně začalo velkolepé představení. Moderátor začal vyprávět příběh, který se kdysi odehrál v opevněné obchodní a zásobovací stanici Fort Jackson. Kromě obchodníků a nově přicházejících osadníků tu sídlila také vojenská posádka tvořená jednou švadronou 7. kavalérie generála G. A. Custer. Jejím úkolem bylo chránit osadu před možnými nájezdy indiánů. Ve chvíli, kdy příběh začínal, se generál Custer se svou družinou setkal na neutrálním místě v prérii s náčelníky indiánských kmenů, kteří sídlili v okolí pevnosti, a uzavřel s nimi mírovou dohodu stvrzenou vykoupením dýmky míru.

Mezitím ale podvodníci, vydávající se za právoplatné zástupce americké vlády, rozprodávali osadníkům přicházejícím do pevnosti z Evropy půdu indiánů, která jim

Vykoupení dýmky míru indiánským náčelníkem a generálem Custerem nedokázalo odvrátit pozdější boj

Vojáci a indiáni se po bitvě loučí s diváky

nepatřila. To nemohlo vyústit jinak než v konflikt: indiáni přepadli vozy s osadníky, kteří se hodlali na jejich půdě usadit, a vojáci pak na oplátku zaútočili na indiánskou vesnici, v níž byly v té chvíli jenom ženy a děti, a odvedli je do pevnosti.

Slova vypravěče dokreslují vojáci a indiáni, kteří se nacházejí jak před pevností, tak i v indiánské vesnici, jež se za chvíli ztrácela v dýmu a ohni. Poté následoval útok indiánů na pevnost, jejich odrazení, protiútok... A znovu kolem diváků cválají indiáni v trysku a snaží se vysvobodit z pevnosti své rodiny, zatímco burácela děla a všechno se ztrácelo v kouřové cloně. Ano, nakonec byli indiáni pobiti, tráva byla poseta jejich těly a kavaléristé slavili uhájení pevnosti. Pro tentokrát. V bitvě u Little Big Horn jim indiáni porážku hrůzně oplátí.

Ztvárnění bitvy jen pár metrů od vás, bitevní ryk, vzrušením ovládnuté tváře vojáků i rudochů, zvřata hnaná v plném trysku – to bylo působivé! Potlesk po skončení bitvy odměnil všechny její aktéry, jejichž šťastné tváře vypovídaly o tom, že i oni si hodinu odehrávající příběh užili stejně skvěle jako diváci. Nezbyvá než poděkovat Ladislavu Pletichovi coby nejvyššímu

náčelníku spojených indiánských sil Čapa-waha.-tanka a Dušanu Rysovi s Pavlem Najmanem, kapitánům 7. kavalérie, kteří organizaci bitvy režirovali a celý den připravili. Letos se jim to vydařilo stejně jako vloni, takže těšme se na příští červenec, kdy proběhne už třetí díl seriálu indiánských válek u Chomutova.

Irena Šatavová
Foto: autorka textu

Velký westernový den s Country Radiem

Zvon dnešického kostela právě odbíjí, když vstupuji do areálu westernového městečka Halter Valley. Je poslední prázdninová sobota a ačkoliv je pošmurno a chladno, věřím, že dnešní den přinese krásné zážitky. Koná se tu totiž Velký westernový den s Country Radiem!

Společně s dalšími návštěvníky kráčím kolem ohrady s bizony a po pár desítkách metrů se před námi otevírá pohled jako z filmů o Divokém západu. U šibenice postává chlápek ve vězeňském, fousatý doktor si opodál kontroluje brašnu, elegant v cylindru rozmlouvá s krásnou neznámou dámou. Zprava se ozývá zvuk praskajících bičů, nalevo létají vzduchem tomahavky a nože.

LEGENDY ZAHAJUJÍ

Na hlavním pódiu stojí usměvavá černovláška. Není to nikdo jiný než Johanka Joy Hubičková, moderátorka Country Radia. To ona dnes bude provázet návštěvníky celým dnem. Právě ohlašuje první část odpoledního programu, koncert legendární bluegrassové kapely Cop. Hudebníci už ladí nástroje a jakmile „hrábnou“ do strun, je

jasné, že mezi přítomnými májí mnoho příznivců. Vždyť také hrají již třiatřicátou sezónu! Údolím se nesou písně méně známé, ale také osvědčené hity jako Pár minut či Bílým koním. Kluci jsou ve formě a v dobré náladě a srdce posluchačů plesají.

Tento den však není jen o hudbě. A tak zatímco někomu postačí v klidu posedět a vychutnat si písničky, jiní se zapojují do westernových disciplín. Legendy bičářského světa Láďa Gin Šín a Jarda Riki Kráčmera radí zájemcům, jak správně práskat bičem a točit lasem. O kousek dál soupeří děti v hodu tomahavkem a nožem. Na správnou techniku hodů dohlíží mistr této disciplíny Ferry Olbort a jeho žena Lada. A co ti nejmenší? Pro ně je nachystána soutěž s názvem „Namaluj, co se ti na Halter Valley líbí nejvíc.“

V uších mi ještě zní poslední píseň od kapely Cop a v aréně už se na své vystoupení připravuje šumavský kovboj Jessi James.

KLUK, KTERÝ SI SPLNIL DĚTSKÝ SEN

Jessi zahajuje svou show efektním kouskem – přiměje svého partáka běláka Puntise, aby se postavil na zadní, a v ten moment vystřelí do vzduchu. Poté předvádí všemožné způsoby, jak na Puntise dokáže nasednout. Jak je vidět, Puntis je dobře cvičený a Jessi zase obratný. A kromě jiného mu nechybí ani smysl pro humor! Během show baví diváky ukázkou toho, jak bude na Puntise nasedat přibližně za čtyřicet let: Opře o Puntise žebřík, pomalu vystoupá příčku po příčce a pak se s šibalským úsměvem usadí v sedle. Stejným způsobem se vrací zpátky

na zem a předvádí další kousky, kterými dokazuje, jak velkou důvěru a oddanost je možné v koni vypěstovat laskavým přístupem.

NA OSTŘÍ NOŽE

Ne, není to zákon schválnosti. To jen matka příroda ukazuje, že jsou tady stále věci, nad kterými my lidé nemáme moc. Z šedivé oblohy začíná pršet. Pro Ferryho Olborta, vicemistra Evropy v hodu tomahavkem a nožem, to však není žádná překážka. A jak v následujících minutách ukazuje, nože a tomahavky nejsou zdaleka to jediné, čím se dokáže do terčů strefovat. Vzduchem létají také dlátka, šroubováky, pilníky, nůžky na plech, sekáčky na maso a dokonce i kotoučová pilka a kuchyňská naběračka. A aby toho nebylo málo, na řadu přichází adrenalinová disciplína – hod se zavázanýma očima! K ní je však potřeba jednoho odvážlivce. Ferry se pátravě rozhlíží okolo a nakonec vyzývá k asistenci moderátorku Johanku Hubičkovou. „Stoupi si mezi ty terče,“ úkoluje ji. „A hlavně se

nehýbej;“ dodává. Johanka uposlechne, ale přeci jen se s obavami v hlase zeptá: „A co když se to smekne?“ Na to však Ferry jen odpoví: „No tak co, no. Vždyť ženských je o třetinu víc než chlapů,“ a hází první nůž. Zásah do terče! Diváci si oddychují, Ferry na nic nečeká a hází dál. Snad deset hodů a možná i víc nakonec potvrzuje, že tento muž má stále pevnou mušku.

ZAHŘÁTÍ ČAJEM, RUMEM A ZPĚVEM

Děšť neustává, spíše naopak. Někteří návštěvníci se schovávají u občerstvení, jiní nalézají útočiště u manželů Navrátilových v jejich stánku s westernovým oblečením. Klobouk nebo kabát by teď rozhodně přišly vhod, pomyslí si, když kolem procházím vděčná za vypůjčenou mikinu. Teploměr ukazuje 14,5 stupně. Komu by se chtělo věřit, že ještě včera bylo o dvacet více?

Zato v hospodě je teplo a útulno. Někoho zahřeje čaj nebo rum, někoho zase zpěv. Dva chlápci v trestaneckém Milan Kekit Šebelík (kytara) a Pavel Smolik (basa) hrají jednu skvělou píseň za druhou. Hospoda zpívá příznačnou Pověste ho vejš a pak taky Little Big Horn, Marriionetu, U stánků... A zpívalo by se nejspíš dál, kdyby se ve dveřích neobjevil hlavní organizátor dnešního dne Václav Bočan Poláček. Se širokým úsměvem na tváři pronáší svým zvučným hlasem dobrou zprávu: „Přátelé, nechci vás vyrušovat, ale přestává pršet.“ Westernový den s Country Radiem tedy pokračuje!

PRÁSKÁNÍ BIČEM

Tu a tam ještě spadne nějaká ta kapka, ale Ladislav Gin Šmín a jeho krásná žena Barbora alias Billie Geen směle zahajují show s bičem. Gin jde do toho naplno, jako by chtěl práskáním rozehnat všechny mraky. K vidění jsou různé kousky, srážení balónek ze vzduchu i zhášení cigarety v ústech. A jelikož je po dešti, je tato podívaná umocněna působivými vodními efekty. Nakonec vybírá

Billie Geen i několik dobrovolníků z publika. Ti se postaví vedle sebe a v ruce drží špejli, na jejímž konci je upevněný květ růže. Nejprve chvílka soustředění a pak už následuje jeden prásk za druhým. Květy padají k zemi a bičářská show je odměněna pochvalným potleskem.

VIRGINIA TANČÍ

Následuje vystoupení taneční skupiny Virginia, která má na svém repertoáru nejen americký square dance (čtvercový tanec), ale také speciální square dance collar. „Tento tanec je zajímavý tím, že krokové variace vznikají do velké míry až přímo na místě. Jeden člen – collar – má totiž za úkol svým zpěvem napovídat tanečnickům další kroky. Tanečníci tedy musí rychle reagovat,“ vysvětluje Dagmar Tesařová. Ona a její kolegyně ze skupiny se nezaleknou ani poněkud náročnějšího terénu a odtančí vše na jedničku. Jako přídatek předvede Honza Sedláček ukázkou clogging stepu (amerického dupavého stepu).

MRAKY JSOU ROZEHNÁNY

Poslední část programu před večerním country bálem patří české kapele BlueGround, jejíž členové odevzdali srdce i uši americké moderní country. Anglicky zpívané písně střídají české a ačkoliv je účast ze strany posluchačů poněkud komornější, jde do toho tahle skvělá parta naplno. Dost možná jsou to právě oni, díky komu se ten den vrací na Halter Valley slunce.

Usedáme s Bočanem na chvíli do ústraní. Ze všeho nejvíc mě zajímá, jaké jsou jeho bezprostřední dojmy. „Tak teď už jsem spokojený,“ pronesl na úvod. „Jsem rád, že se počasí umoudřilo a program mohl pokračovat. A to nejen za sebe, ale za všechny, kteří se na dnešním dni podíleli. Ze všeho nejvíc mě těší, že se sešla tak skvělá parta lidí, kteří se zapojili a připravili program nejen pro dospělé, ale zejména pro děti.“

Pavlna Chmelařová
Foto: Ladislav Vogeltanz

Bičářská legenda Lád'a Gin Šmín se svou ženou Bárou alias Billie Green v akci

Pavel Smolik se svojí basou

Johanka Hubičková, moderátorka Country Radiu, prováděla návštěvníky celým dnem

S moderátorkou celého dne Johankou Hubičkovou usedáme na chvíli do hospůdky a i když toho za celý napovídala mnoho, vstřícně hovoří i teď.

■ Johanko, jak se ti dnes moderovalo?

Bylo to báječné. Úžasná atmosféra, srdečné přijetí a sešla se pohodová banda lidí.

■ Kterou část programu jsi moderovala nejraději?

Kromě uvedení výborných kapel mě potěšilo, že jsem mohla moderovat soutěže dětí. Překvapilo mě, kolik prostoru tu bylo dětem věnováno.

■ Jak dnešní akci hodnotíš?

Podle mého se opravdu vydařila. Já osobně musím poděkovat pořadatelům za to, že tento den uspořádal. Myslím, že by bylo skvělé, kdyby se tato spolupráce opakovala i v budoucnu.

■ Tvoje oblíbené country písně?

Z americké country je to John Denver – Annie's song. A z české? První píseň, která mi přichází na mysl, je Pár minut od kapely Cop, která tady dneska vystupovala. To je pro mě srdeční záležitost.

■ Co bys popřála Country Radiu, slavícímu letos dvě desetiletí svého vysílání, do dalšího dvacetiletí?

Ať se drží mezi posluchači, čím víc, tím hlouběji. A ať zasahuje do srdcí lidí.

KAPELA ST. JOHNNY

Od blues po country

Milovníci country hudby možná zaznamenali, že v letních měsících se na českých podíích objevil zajímavý kytarista a zpěvák Brent Moyer z Nashvillu. Součástí jeho evropského turné byla vystoupení v Čechách a Rakousku, kde jej doprovázela česká kapela St. Johnny. Protože v této kapele hraje na baskytaru moderátor Country Radia Milan Schmidt, neváhali jsme a zeptali jsme se ho...

SW Milane, kdy kapela vznikla a jak dlouho hraješ v kapele ty?

Jádro kapely spolu hraje už více než 15 let. Tvorí ho moje maličkost, ale hlavně kapelník, skladatel, zpěvák a kytarista Honza Stehlík. Poprvé jsme se potkali v kapele T-Band, sedli jsme si s Honzou jako lidé a zjistili jsme, že muziku cítíme stejně. Od té doby hrajeme spolu. T-Bandem prošla řada známých muzikantů. Dlouhou dobu s námi hrál například Roman Dragoun. Doprovázeli jsme i vynikajícího kytaristu a zpěváka Johna Slima z Rotterdamu. Naše spolupráce trvala mnoho let a bylo to pro nás úžasné. Slim měl svůj výraz a zněli jsme hodně originálně. Když Slim odešel zpět do Holandska, udělali jsme reper-

toár na míru Honzovi, a tak vznikla kapela St. Johnny.

SW Kdo v kapele hraje?

Kapelníkem je Honza Stehlík. Zpívá, píše písničky, textuje a hraje na kytary. Navíc staví i aparáty pro kytary a docílil tak autentického zvuku pro styl, který hrajeme. Na baskytaru hrají já, na bicí Petr Eichler jr., syn Petra Eichlera, kterého můžete vidat například v kapele Georgie & Bethovens. „Malý Petr“ je hlavně kytaristou kapely Cocoman. Na foukací harmoniky hraje Karel Charlie Slavík – výrazný hráč a z mého pohledu největší harmonikový talent, jakého jsem kdy v Čechách potkal.

SW Mění se členové kapely?

Členové kapely se za poslední čtyři roky nezměnili. Pouze na post bicích využíváme alternace v případě, že Petr hraje se svou kapelou Cocoman. Alternujícími bubeníky jsou Tomáš Vokurka a Tomáš Bobrovnický. Jinak se v kapele mění pouze hosté. Občas s námi vystupuje Juwana Jenkins z Philadelphie. V létě jsme už podruhé doprovázeli na evropském turné Brenta Moyera z Nashvillu.

SW Jaký styl hrajete?

Hrajeme blues a jumpblues z padesátých let minulého století. Na koncertech hrajeme většinou tak půl na půl vlastní věci a písně černých bluesmanů. V klubech pak vkládáme písně z oblasti country, aby vystoupení nebylo jednotvárné. Honza kromě bluesových napsal i pár country songů, máme sérii písní od Johnnyho Cashe a hrajeme i něco od Krise Kristoffersona nebo kapely Creedence. Kapela zní hodně dobově a na to sázíme. Autentické jsou zvuky i provedení. Hrajeme syrově, jako se tehdy hrávalo. Milujeme to tak.

SW Jak došlo k tomu, že jste doprovázeli ikonu Brenta Moyera, který si vysloužil přezdívku Global cowboy a Američané jej znají z muzikálu o životě Jonnyho Cashe?

Před dvěma roky jsme měli pár vystoupení s písněmi Johnnyho Cashe. Na kytaru s námi tehdy hrál Pavel Malina (ex – Druhá Tráva). Na návštěvu k němu přijel kamarád Brent Moyer. Slovo dalo slovo a vznikla spolupráce a pár společných koncertů. O rok později jsme jeli se St. Johnny na festival v Bad Ischl. Hvězdou večera byl naprostou náhodou právě Brent Moyer. Brnkli jsme si a domluvili se na doprovod a na dalších koncertech.

SW Jaké to bylo?

Já osobně mám country moc rád a i když hrají se St. Johnny blues, které je mému srdci nejbližší, tak si utíkám zahrát velmi často country se svou druhou kapelou Eda Wild jr. & Band. Bylo to pro mě tudíž

splnění snů. Doprovodit opravdového countrymanna z Nashvillu. Honza to cítil stejně, protože jak už jsem zmínil, cítíme muziku velmi podobně. Pro Charlieho to nebylo nic nového. Hrál s Brentem už i v USA, a tak jeho věci dobře znal. Navíc Charlie je vynikající bluesmann, ale má v srdci místo i pro country. Ne nadarmo má několik hráčských ocenění od bluegrassové asociace. Na bicí s námi na tomto turné byl Tomáš Vokurka, který hraje například s Pavlem Bobkem, a i on se cítil dobře. Asi dva koncerty odehrál na bicí Petr Eichler jr. Pro něj to také nebylo nic nového. Hrává často s výbornou country bandou Metropolitan country. Pro nás to prostě pro všechny bylo moc fajn. Jak to cítil Brent – na to se můžete a vlastně musíte zeptat jeho.

(Rozhovor s ním připravujeme do některého z dalších čísel SW – pozn. red.)

SW Jaká vaše píseň vás nejvíce vystihuje?

Z autorských písní to bude zřejmě When The Sun Went Down. Je to píseň z našeho stejnojmenného alba, které je naším třetím CD. Z těch převzatých nám podle mě nejvíce sedí a vystihuje nás Rock This House.

SW Kde vás mohou čtenáři Světa westernu vidět a slyšet hrát naživo?

Přijde na to. V Říjnu hrajeme jako předkapela srbské bluesové hvězdy Any Popovic. Toto krásná dáma hraje po celém světě včetně USA. Myslím, že její návštěva u nás bude pro příznivce blues skutečným svátkem. Máme ale před sebou i celou řadu samostatných vystoupení. Můžete nás vidět po celé Evropě na festivalech nebo v klubech – v Polsku, Maďarsku, Srbsku, Rakousku, Německu a samozřejmě též v Česku. Všechny koncerty i další informace o kapele nejlépe vyčtete na našich oficiálních stránkách www.stjohnny.cz.

(ma)

Foto: Jindřich Opl

SILVERSTONE ♀ RANCH

SILVERSTONE RANCH

- Chov vysoce kvalitních westernových koní po nejuznávanějších krevních liniích současnosti.
- Jedinečný chovný program zaměřený na cuttingové a all aroundové disciplíny.
- SilverStone & Stone Ranch vytváří nejlepší podmínky pro produkci mladých sportovních koní ve střední Evropě.
- Organizování kurzů a klinik se zaměřením na westernové ježdění a dobytčářské disciplíny.

Official Cutting Partners

STONE RANCH

- Nejmodernější show areál v ČR specializovaný na trénink cuttingových koní a jezdců.
- Home of Boogie Boon.
- Společná příprava sportovních koní a jezdců Stone Ranch & SilverStone Ranch pro Evropské shows.
- Trénink koní a jezdců pro ostatní dobytčářské disciplíny.

SILVERSTONE RANCH

Tel.: +420 725 107 293

info@silverstone-ranch.eu www.silverstone-ranch.eu

STONE RANCH

Tel.: +420 728 133 404

karel.spacil@cuttinghorses.cz

RODEO CORRAL WI-CZ

Plástovické rodeo

Malebná vesnička Plástovice leží nedaleko Českých Budějovic, kousek od silnice vedoucí do Vodňan. Je známá především pro svou zachovalou lidovou architekturu. V posledních letech však přitahuje také milovníky koní a rodea. Nejinak tomu bylo třetí červencovou sobotu, kdy se na místním ranči Patriot konal další díl seriálu mistrovství České republiky Rodeo Corral WI-CZ. Perfektně připravenou arénu čekalo toho dne sedm disciplín, pět tradičních zaměřených na práci s dobytkem a dvě rychlostní.

Počásí si nejspíš chtělo napravit reputaci z předchozího deštivého klání v Hoslovicích, a tak svítilo slunce nad zdejšími rančemi o sto šest. Na nebi nebylo vidět ani mráčku, prach se zvedal zpod kopyt koní i stáda telat. A nutno uznat, že soutěžící prohnali plástovický dobytčí dorost jak se patří. Nad průběhem celého odpoledne bdělo přísné, avšak spravedlivé oko hlavního rozhodčího Petra

Pitharta. Dění v aréně i v jejím okolí pozoroval majitel ranče a organizátor celé akce Jirka Jíša.

LASOVÁNÍ

Soutěžní program odstartoval ranch roping (pracovní rančerské lasování), disciplínu určenou pro ostřílené kovboje. Řídit svého koně pouze držet otežky v jedné ruce, oddělit určené tele od stáda a ve správnou chvíli jej zalasovat,

to už vyžaduje pořádnou dávku zkušeností. Někdy si jezdec nechtěně shodí klobouk. Jindy chybí na lase ještě pár potřebných centimetrů, a tak smyčka jen přeskočí přes ucho telete. A nebo se podaří správně zalasovat, ale honda se nerozepne tak, jak by měla. Avšak o tom, jak má ranch roping vypadat, když se daří, přesvědčil diváky hned v prvním kole Radek Holub. Ze sedla koně Smart Top Jet se mu podařilo zalasovat v čase 15,65 vteřiny. A ačkoliv už svůj výkon při druhém pokusu nezopakoval, vynesl mu celkový součet časů první vítězství toho dne.

Zatímco organizátoři chystali corral pro další soutěžní klání, přicházeli do areálu ranče Patriot noví návštěvníci. Připraveno tu pro ně bylo občerstvení v podobě steaků, stánky s westernovým oblečením, klobouky a dalšími doplňky a také program pro děti. Většinu příchozích však zaujalo především dění v corralu. Vcelku hbitě zaplnili

místa v otevřených kamionech, které jim poskytly ochranu před pálícím sluncem a zároveň perfektní výhled. A že bylo na co koukat! Následující disciplíny, jichž se kromě seniorů obvykle účastní také junioři, rozproudily krev v žilách snad všem přítomným. Na pořadu dne byl totiž pole bending (slalom mezi tyčemi).

RYCHLEJŠÍ VYHRÁVÁ

Jak již samotný název disciplíny prozrazuje, úkolem jezdce je projet mezi tyčemi slalomem, ovšem tak, aby cestou tam a zpět žádnou z tyčí ani neporazil (za porážení se přičítá pět vteřin), ani neminul (v tom případě by opustil arénu s nulovým skóre). Jede se tedy na čas a na přesnost. Z juniorů zdolala tuto dráhu nejlépe Lenka Roučová s kobylou Gabrielou a součtem obou časů 65,68 vteřiny. Ze seniorů se zadařilo Aloisi Blažku mladšímu na koni Tree World Jack a celkovým časem 51,22 vteřiny.

Adrenalin stoupal divákům také při sledování druhé rychlostní

disciplíny barrel race (barelový závod). Objekt tři barely, které jsou v areně umístěny do trojúhelníku, a zároveň žádný z nich neporazit se na první pohled může zdát „snadné jako facka“. Ovšem i zde platí: kdo zaváhá, ten prohrává. A pokud snad u pole bendingu byla rozhodující každá vteřina, při barelech šlo o desetiny sekundy! První místo si vybojovalo duo Jana Lisická mladší a kůň Silver Lucky (součet časů 41,19 vteřiny), v seniorské kategorii zvítězila Tereza Třeštíková (Chico Blue Sky, 36,9 vteřiny).

TÝMOVÁ PRÁCE

Plástovické rodeo prověřilo také smysl jezdců pro týmovou práci. Nejprve si soutěžící vyzkoušeli trailer loading (nakládání dobytčete). Najít porotou vylosované tele, navést jej do ohradníku, ustát koně a doběhnout k rozhodčímu se zpočátku mohlo zdát vcelku snadné. Jak se však ukázalo, koním se zrovna dvakrát nelíbilo, že poté, co se rozjeli, je jezdcí přibrzdí, ustávají a utíkají od nich pryč. O co více nervů stála tato disciplína soutěžící, o to více se bavili diváci tím, jak se někteří soutěžící ke koním opakovaně vraceli a snažili se je přimět ke stání. Nakonec se týmem číslo jedna stali Patrik Urban a Jana Lisická, když v čase 50,56 vteřiny doběhli k rozhodčímu.

Druhou disciplínou, která patřičně prověřila schopnost spolupráce s dalšími jezdci, byl team sorting (týmové třídění dobytčat). Do soutěžního klání se zapojily celkem čtyři skupiny po třech jezdcích. Úkol byl nelehký: přemístit telata s určenými čísly do druhé části arény a zároveň hlídat, aby se mezi ně nedostala i telata jiná. Nejlepším týmem této kategorie se stala trojice Antonín Frinta (Drest to Champ), Radek Holub (Smart Top Jet) a Kateřina Šoltysová (Dantes Flashy Duke), jimž se v čase 2:27:66 podařilo přesměstít na druhou stranu corralu celkem devět kusů dobytka. Team sorting poskytl prostor i divákům, neboť podle pravidel mohli jezdci napovídat. Pokřikování „Tady je, tady to černé malé!“ a podobně

tak bylo slyšet od ohradníku během celé soutěže.

Slunce se pomalu naklánělo k západu a zvedal se mírný osvěžující vítr. Plástovická aréna už dávno přestala počítat koňské kroky, když se z vedlejší lavičky ozval zvědavý klučič hlas: „Dědo, co budou na těch koních ještě dělat? Já bych chtěl vidět, jak budou skákat na ty krávy.“ „Neboj, za chvíli to přijde,“ ozvala se odpověď. A taky že přišlo. Nastal totiž čas pro vyvrcholení celého programu – disciplínu steer wrestling!

TO NEJTĚŽŠÍ NA KONEC

Steer wrestling, často právem označovaný jako královská disciplína, by se skutečně dal laicky popsat jako „skákání na krávy“, respektive na telata. Pro upřesnění: cílem jezdce je správně si za pomoci „sekundanta“ tele nadjet, seskočit s koně přímo na tele, určeným způsobem jej chytit a položit na zem tak, aby mělo všechny čtyři nohy ve vzduchu. O co více milují tuto disciplínu diváci, o to více ji nemají ráda telata. A jak se ukázalo, plástovická obzvlášť. Ačkoliv měla za sebou několikahodinové pobíhání v horku, na jejich elánu a nezdolnosti to nebylo znát. Jedno po druhém, tak jak bylo vypuštěno do arény, utíkalo jako o život, klíčovalo a vůbec vymýšlelo způsoby, jak se steer wrestlingu vyhnout. Minulo několik pokusů a začínalo se zdát, že tato disciplína bude tentokrát bez vítěze. Nakonec však situaci zachránil Milan Tesař z ranče Na Kovárně. Neúspěchem prvního kola se nenechal odradit, při druhém pokusu si správně nadjel, seskočil se svého druha Sama Desperada a vybranému teleti ukázal, kdo je pánem arény.

DOPROVODNÝ PROGRAM A PONY EXPRESS

Čas mezi jednotlivými disciplínami patřil doprovodnému programu, který se neobešel bez legrace. Nejprve si děti vyzkoušely, jaké to je unikat před smyčkou lasa a nenechat se lapit. Pak několik rodičů přijalo výzvu a s potomkem na zá-

dech si proběhli trasu barelového závodu. Nechyběla ani soutěž Miss Plástovice, jež však tentokrát nezbudila větší pozdvižení. Pozornosti se naproti tomu dostalo hlasování o nejkrásnějším koně. Stal se jím April ze stáje Rejta. Někteří návštěvníci také využili možnosti, kterou nabídl 27. ročník akce Pony Express. Vždyť kdo by nechtěl své přátele a rodinu potěšit pohlednicí, kterou přepravuje psí či koňské spřežení?

A KDO ZVÍTĚZIL?

Ani Plástovice nebyly ochuzeny o závěrečný nástup soutěžících a vyhlášení vítězů jednotlivých disciplín. All Around Championem se v září zapadajícího slunce stal Radek Holub s celkovým počtem 12 bodů a s vítězstvími

ve dvou kategoriích (ranch ropingu a cattle penningu). Sláva vítězům, čest poraženým, zaznělo při gratulacích. Ostatně šance ukázat své schopnosti a zvrátit výsledky měli jezdci ještě před sebou. Čekaly je další dva díly soutěže, v Šiklově mlýně a v Radotíně. A než se nadějí, bude tu i finálové utkání Rodea Corral WI-CZ. O tom, kdo ponese titul mistra ČR, se rozhodne 10. října 2011 v Holslovicích.

*Pavína Chmelařová
Foto: Robert Mahovský*

Více fotografií najdete v galerii na www.svetwesternu.cz.

Vysvěcení corralu před zahájením rodea členem bull týmu Martinem Knaislem „Čejenem“ (vlevo) a přijímání posvátného kouře bossem bull týmu Petrem Vymazalem

HALTER VALLEY

Bull tým

Kdo jezdí na Halter Valley za rodeem, vychutnává si tu nejen umění jezdců s koňmi a jejich souhru při práci s dobyt看em či s lasem, ale také parádní čísla takzvaného bull týmu. To je těch několik kovbojů, kteří pracují s dobyt看em, připravují ho pro soutěžící jezdce a zajišťují nezbytné zázemí, aby rodeo zdárně proběhlo. Letos tu bull tým působí už pátou sezónu, a proto jsme požádali jeho předáka Petra Vymazala o rozhovor.

SW Jak a proč vlastně bull tým vznikl??

Tato myšlenka, ostatně jako mnoho jiného, přišla od Milana Paty, hlavního organizátora rodea v Čechách. Pak zapracoval Patrik Dim, hlavní rozhodčí seriálu rodeových soutěží na Halter Valley, který mě přemluvil, abych do toho šel. A bylo to!

SW Dneska má váš tým osm členů. Stačí to??

Vzhledem ke stále vzrůstajícímu počtu akcí bychom potřebovali ještě alespoň dva aktivní členy.

SW Jsou členy bull týmu i ženy?

Kmenovými členy jsou zatím jen muži. Přeci jen je to celkem fyzicky náročná práce. To však znamená, že ženy s námi nejsou. Většinu našich manželek nebo družek najdete u vstupu do arény, u časomíry, nebo v office. Takže jsou tam.

SW Jakou odbornost musí člen vašeho týmu zvládnout? Kde se jí naučí? Praxí?

Důležité je chtít, projevit zájem a nebát se ne moc voňavé práce. Je třeba nastudovat Vyhlášku a řád o ochraně zvířat a v neposlední řadě veterinární podmínky pořadatele. Podepsat poučení.

Pak už se jen podle toho chovat. Ostatní se všichni učíme za pochodu.

SW To stačí? Neměl by člen bull týmu mít ještě nějaké speciální vlastnosti a dovednosti? Hlavně musí mít týmového ducha, vidět práci a nenechat kolegu pracovat bez pomoci.

SW Co všechno vaše práce během závodů zahrnuje?

Naše práce začíná správným seřazením rančerech vybraných disciplín. To je hlavním předpokladem pro plynulý průběh rodea. Pokud jedeme na nový ranč, je třeba arénu správně rozměřit, udělat značky pro časomíru, barely apod. Brzo ráno po oba dny akce je třeba sehnat telátka, označit je čísly nebo obojky. Během toho probíhá kontrola stavu telat tak, abychom používali jen zdravá zvířata, která jsou v dobré kondici. No a pak celý den běháme a plníme příkazy rozhodčího, moderátora atd. Večer se musíme postarat, aby telátka měla co pít a jíst, a pak už zbývá jen oslavit dobrý průběh dne.

SW Střídají se úlohy v týmu, nebo má každý člen svou „pozici“?

Jak která. Každý máme vlohy na něco jiného, a tak některé pozice jsou stabilní a jiné se mění. Každým rokem přibývají nové disciplíny a na ty je třeba se připravit tak, aby vše proběhlo v pořádku.

SW Je to práce na full time, nebo jenom příležitostná?

Samozřejmě jen příležitostná! Všichni máme svá civilní zaměstnání a tohle je pro nás hlavně zábava.

SW Co dělá bull tým v zimě?

Lížeme si rány po uplynulé sezóně a těšíme se na další. Občas se sejdeme na nějaké neoficiální akci a pobavíme se.

SW Měl by člen bull týmu umět jezdit na koni, nebo do-

stačuje šikovnost při práci s dobytkem?

To snad ani ne. Já například na koni nejezdím. Důležitý je ale cit pro zvířata, a to nejen pro dobytek. Adrenalin funguje u zvířat stejně jako u lidí a někdy to u vjezdu do arény moc bezpečně není.

SW Jde o hodně nebezpečnou práci? Dochází ke zraněním a nehodám?

Jednoduché to rozhodně není. Záleží hodně na druhu dobytka. Takové gallowayky, to je opravdu nářez! Občas jsme pokopáni, občas poraženi koněm, ale zatím k žádnému většímu zranění nedošlo.

SW Zkuste definovat dobrý bull tým. Podle čeho se pozná?

Rodeo je hlavně show a ta musí běžet od rána do večera bez potíží a zdržování. A to je práce bull týmu. My se snažíme připravit arénu na další disciplínu co možná nejrychleji, nejlépe dříve než se vyhodnotí ta předešlá. A v tom je síla dobrého bull týmu. Nikdo na něj nesmí čekat!

SW Co je pro bull tým největší pochvalou za dobře odvedenou práci?

Pro nás je pochvalou spokojený rančera a poděkování od jezdců. Protože i oni již vidí množství práce, která za tím vším je.

SW Kde v Čechách pracují podobné bull týmy, jako je ten váš?

Náš tým je zatím ojedinelý, ale mám signály, že náš bývalý kolega Štefan Střihavka plánuje založení bull týmu u souběžně fungujícího rodového seriálu pořádaného Rodeo corralem WI-CZ. A to je výborná věc. Úroveň rodea se tak zvedá o další třídu výš a jen tak se dá zajistit stejná kvalita jednotlivých kol daného seriálu.

SW Znáte jiné bull týmy třeba ze zahraničí?

Ne, neznám. Nikde jsem nic po-

dobně organizovaného neviděl. Zatím všichni rančeři mají tým složený z dobrovolníků najatých na konkrétní akci. Rostoucí počet startujících dvojic na rodeu ale brzy donutí i je zamyslet se nad tím.

SW Váš bull tým má svou hymnu, se kterou zahajujete každý závod ve vašem seriálu. Jak vznikla?

Jak jinak než z hecu! A samozřejmě od Milana Paty.

SW Pojďme poděkovat členům vašeho bull týmu tím, že je zde vyjmenujeme. I ty, kteří již v něm nejsou.

Se mnou v týmu v současné době pracují Martin Čejen Knaisl, Michal Maňána Kuncl, Jirka Vokoun Černý, Petr Kuře Kaňák, Jirka Holub, Jirka Utah Lemberger a Vašek Mlynařík. Za dobu našeho fungování od nás odešli Štefan Střihavka, Pavel Kelda Kelíšek a po krátké a těžké nemoci bohužel i Radek Semerád.

SW Co byste jako předák rád vzkázal „svému“ bull týmu?

Rád bych, abychom byli i nadále dobrou partou, která zvládne všechny nástrahy nových disciplín. A do dalších let jen to dobré. Prostě pracujme a bavme se!

Robert Mahovský

Foto: WH

Člen bull týmu na Halter Valley Jiří Lemberger „Utah“

Petr Kaňák „Kuře“ a jeho taneční vločka před další disciplínou

Mistrovství Evropy ve westernových disciplínách

„Hlavně si uvaž práskačku, ať ti neulítne,“ slyšel jsem v davu. „Víš, že s tím máš problém,“ zaslechl jsem ještě, než jsem se postavil s fotoaparátem na druhou stranu, kde jsem měl nastupující soutěžící jako na dlani. Ano, je tady další ročník mistrovství Evropy ve westernových disciplínách, kde jde o ovládnutí honáckého biče, hod nožem a tomahavkem, žonglování s kolty a trikové laso. Zázemí mu jako každý rok poskytl začátkem srpna Rýmařov a junácká základna nahoře „Na stráni“.

Po roce zjišťuji, že vše je na svém místě jako vloni. Auta lemují obě strany ulice vedoucí k místu, kde se vše odehraje, u vstupní brány vládní skauti vybírající vstupné. Vpravo již závodníci házejí noží a stánky obklopují první zákazníci. Divadelní kulisy dávají tušit, že i večerní divadlo à la Indian Jones bude. Každý rok se tady na závěr dne koná představení na motivy známého filmu režisera Stevenem Spielbergem a s hlavním hrdinou Harrisonem Fordem Indiana Jones. Na tabuli s plánem celého dne visí několik doprovodných programů, z nichž se těším zejména na roztáčení sukně a ohnivou show. Snad nás nevyžene počasí, protože mraky se honí nad našimi hlavami jako telata před honáky práskačích bičů, kterých je tady opravdu dost.

Měření sil už ale bohužel není dostatečnou výzvou. Je smutné až zarážející, že soutěže s biči jsou

obsazeny a přírůstek závodníků v podobě nových startujících je u nich patrný, zatímco triková lasa a žonglování s kolty jsou neobsazeny pro nedostatek soutěžících. Čím to může být? Je to dáno prázdninovým datem a všichni „kovbojové“ se sluní na plázcích? Nebo je to tím, že raději makají na „svých“ kšeftech a nějaké mistrovství Evropy je jim lhostejné? Ani ten jeden jediný víkend si na ně nemohou rezervovat? Neláká je změření vzájemných sil? „Pomoci propagovat soutěže westernových disciplín před širší veřejností a přitom ukázat nejlepší výkony v soutěžích už bohužel nikoho neláká,“ říká sklesle Miloš Chmel, jeden z rozhodčích a organizátorů akce. „Je to smutné, ale dneska vládnu peníze,“ dodává. Nechme ale úvah „co by kdyby“ a vraťme se k jednotlivým soutěžím.

ŠTĚSTÍ PŘÁLO PŘIPRAVENÝM

V dolním traktu areálu se jako každý rok odehrávala soutěž v hod nožem a sekyrou, která bývá pravidelně obstojně obsazena a výkony jsou vyrovnané. Tento rok se dařilo Stanymu (vlastním jménem Stanislavu Havlovi), který dosáhl jak v noži, tak v hodu sekyrou na zlatou, nejvyšší metu.

Soutěž v trefovačkách Indiana Jonese vyhrál a krásnou cenu v podobě Indiho sochy obdržel za první místo Petr Zubíček, zvaný Zub. Ovládnutí dlouhého honáckého biče patřilo opět minulému vítězi ME 2010 Marceli Regmundovi. Předvedeným výkonem obhájil svou pozici a razantními a dobře provedenými prásky vybojoval již třetí vítězství za sebou. Velkým překvapením byla juniorská soutěž o cenu Franka Elstnera. Zde zvítězila Michaela Bosáková, která předstihla svou soupeřku Anetu Barvíňkovou. Na obě dívky byl úžasný pohled a bylo milé vidět, jak mají odlišný styl. Obě ukázaly nejen velké zapálení pro tuto aktivitu, ale i určitý talent, který diváci odměnili potleskem.

MUSÍ VÁS TO BAVIT!

Michaela Bosáková trénuje a pro rady chodí k dlouholetému účastníkovi ME Radimovi Jessemu Michálkovi. Ten bohužel tento rok v Rýmařově chyběl. Když jsme se Míši zeptali, co by chtěla dokázat, odpověděla jedním slovem: „Vyhrát.“ To ještě nevěděla, že porota viděla její vystoupení stejně. Míša předvedla skvělou show s vynikající prací s publikem. Její prásky mají razanci a stylové oblečení při show vše

ještě podpoří. Míše stejně jako Anetě držel pěsti v řadách diváků tatínek. Aneta dokonce vzala bič tátovi. Ten předminulý rok soutěžil, ale jelikož o biče „přišel“, nechal to na dceři. Honácké biče ji okouzly a naplnily tak, že se rozhodla závod zkusit. Práskala s lehkostí a zaujetím. „Musí vás to bavit! Udělejte si z toho legraci a pak nezáleží na tom, jak dlouho práskáte, ale jde o zájem,“ říká. Všem rodičům, kteří přihlásili své děti do soutěží, patří dík. Těmto tatínkům zvlášť. Osobně věřím, že holky potkám v dalších letech nejen na nějakých placečných akcích, protože tam se jistě dostanou, ale i na soutěžích.

Divácky atraktivní kategorie show byla v tomto roce zajímavá. Zvítězili manželé Krejčířovi, Kristýna a Dan. Ukázali perfektní trikové laso v doublu. Některé triky jeli synchronně, jiné proti sobě. Závěrečné proskakování Dana lasem různými způsoby nemělo chybu. Show je divácky asi nejvíce atraktivní disciplínou, a tak ještě jmenujme alespoň vrhače Dušana Dvořáka a Pepu Veleckého. Udělat show s chladnými zbraněmi je velmi obtížné. Oni dva to ale dokázali a předvedli pěkně žhavé vystoupení: hody nožem a sekyrou přesně na cíl, proseknutí nafukovacích míčků kousek od těla... Při poloze na terči ležmo nebo dokonce hlavou vzhůru se zatajoval dech mnoha přihlížejícím. Dušan a Pepa našťastí neminuli a svou show úspěšně dokončili. Na úplné vítězství to sice nestačilo, ale podívaná to byla skvělá.

V příštím roce 2012 by mělo mistrovství Evropy v Rýmařově oslavit kulaté, desáté výročí. Přejme mu, aby se organizátorům podařilo přitáhnout více startujících, kteří by obsadili všechny kategorie soutěží!

Robert Mahovský
Foto: autor

Fotografie z ME v Rýmařově
naleznete v galerii na
www.svetwesternu.cz.

APPALOOSA SHOW 2011

Na konci července se sjely všechny appaloosy s ambicemi závodit, vystavovat, soutěžit nebo se setkat s dalšími chovateli na ranči El Paso ve Svjeticích, kde se konala letošní největší chovatelská show pod hlavičkou amerického APHC.

S osmdesátkou startujících ve více než osmdesáti soutěžních třídách se skvěle vypořádal rozhodčí Jim Jirkovský z USA.

Tato legenda mezi rozhodčími, jezdci a trenéry s více než čtyřicetiletou praxí všechny přesvědčila o svých kvalitách: neúnavný, neomylný a rychle se rozhodující. Když jsme ho viděli v sedle a s lasem v ruce, nezbývalo než smeknout klobouky.

Celkově nejuspěšnější dvojicí se stal valach IT Springflowerbaron s Václavem Vacíkem. V halterových třídách dominoval

mezi hřebci GF Freedom King společnosti Equifarm, valach IT Springflowerbaron V. Vacíka a klisna Zips Mighty Socks J. Horta. V jezdeckých třídách potvrdili kvality mistrů Evropy I'm Not Cody Less s Blankou Slavíkovou, TT Kiara Star K. Postlové či Notable Docs s Barbarou Jarmarovou.

Zajímavé bylo dobytkařské odpoledne, kde se představili kvalitní cuttingoví hřebci ze Silverstone Ranche s K.Spáčilem v all-breeds třídách nebo Esther

Weberová s appaloosa hřebcem Rusty Lil Dry Doc při Working Cow Horse.

Ing. Petra Malásková, APHCZ

Foto: Věra Marková

Esther Weber a Rusty Lil Dry Doc

při cutting open

DOSTIH NA ČTVRT MÍLE

V sobotu 20. srpna 2011 se v areálu u přehrady Kletné v Suchdolu n. Odrou konal 2. ročník Dostihu na čtvrt míle, který zahrnoval jednak rychlostní závody, jednak westernový den. Přilehlá louka pod hrází a kioskem se změnila na závodistiště s prostorem pro zábavu a doprovodný, převážně westernový, program.

Už kolem desáté hodiny se začali sjíždět prodejci občerstvení a laskominek, westernových

suvenýrů i oblečení, ale hlavně první závodníci. Vlastní akce začínala o hodinu později zápisem závodníků. Koní se sem sjelo kolem třiceti, ale ne všichni závodili. Dostih na čtvrt míle byl rozdělený do třech skupin po čtyřech jezdcích. Vítěz každé skupiny postoupil do finále. Finálové kolo jeli Petr Krhut, Monika Pavláčková a Miki Mikloš. Monča s koněm Silky Sun Light s přehledem a lehkostí ukázala klukům záda, obhájila loňské první místo a sta-

la se majitelkou nového westernového sedla. Když si koně odpočinuli, mohly začít rychlostní závody, a to barely, slalom a záchrana. Barely i tyče nejlépe zvládl Petr Krhut, který získal dvě první místa. V záchraně zvítězil Miki Mikloš s Maňasem. Celý den jsme se mohli pohupovat v rytmu country a plně si užívat doprovodný program. Nejen děti se vozily na bryčce i na koních, mohly si zastřílet paintballovou pistolí, podívat se, jak se cvičí psi, nechat si bičem ustřelit z ruky růži, utéct, aby je lasaš nechytl do lasa, nebo se na-

učit základním country tanečním krůčkům. Kromě balónků, které dětem uletěly, nám k nebi přitáhlo oči letadlo kamaráda, který přistál na vedlejším poli a přišel se podívat na program. Večer začala volná zábava, kterou hudbou k tanci doprovázela country kapela Smečka. V deset hodin korunovalo akci losování vstupenek, kde 1. cenu představoval digitální fotoaparát Kodak. Posezení spokojených návštěvníků pokračovalo za doprovodu kytar až do ranních hodin.

Za Western Klub Serwo a Čag

HALTER VALLEY: V CÍLI!

Seriál rodeových závodů Volkswagen Prorodeo tour 2011 má za sebou všech deset kol. Čtyři se konala přímo ve westernovém městečku Halter Valley (30. 4.-1. 5., 21.-22. 5., 11.-12. 6. a 20. 8.), tři na ranči El Paso (28.-29. 5., 23.-24. 7. a 27.-28. 8.) a po jednom hostily závodníky ranče Galloway (7.-8. 5.), For Riders (2.-3. 7.) a Malenice (9.-10. 7.). Finálem celý seriál vyvrcholil 17.-18. 9., kdy jsme měli redakční uzávěrku, a proto vám vítěze včetně šťastného majitele auta zn. Volkswagen představíme v dalším čísle Světa westernu.

(red.)

RODEO CORRAL WI-CZ, JDE DO FINÁLE

Také rodeové závody započítávané do mistrovství ČR v rodeu se chýlí ke konci. Páté kolo se konalo 3. září 2011 v Praze-Radotíně, kde letošní klání v květnu začínala. V mezičase se rodoví jezdci sešli na závodech v Hoslovicích (18. 6.), na ranči Patriot (16. 7.) a v Šiklově Mlýnu v Bystřici pod Pernštejnem, kde jak senioři, tak také junioři sbírali potřebné body do mistrovského seriálu. Finále se uskutečnilo 1. října v Hoslovicích.

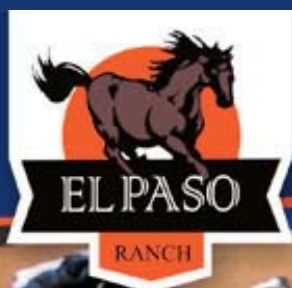
Trojici mužů s největším počtem získaných bodů před finálovými jízdami tvoří Patrik Urban (56 bodů), Radek Holub (55 bodů) a Jan Veselý (43 bodů). Nejlépe našlápnuto v juniorech

v Poháru Dyka Krehova mají Petra Mikasová (50 bodů), Tereza Gondášová (49 bodů) a Lenka Roučková (37 bodů). A v rychlostních disciplínách si dosud vedli nejlépe Alois Blažek (35 bodů), Radek Holub (26 bodů) a Iveta Kubátová (18 bodů). Finálové jízdy ale mohou mnohé změnit, tak se těšte na naši reportáž v příštím čísle Světa westernu.

(red.)

Team Penning Association CZ

WCHAat

Western Shop
vše pro moderního kowboje

RODEO

29. - 30. 10. 2011

SVOJETICE ranch EL PASO

TPAcz ve spolupráci s NBHA a WCHAat a firmou WESTERNSHOP pořádají

POSLEDNÍ RODEOVÉ ZÁVODY

ZÁVODY JSOU V KRYTÉ HALE

VOŽENÍ DĚTÍ NA KONI ZDARMA

VSTUPNÉ 50 Kč / DĚTI ZDARMA

od 9.30 SO+NE

- FINÁLE NBHA RYCHLOSTNÍCH DISCIPLÍN • RODEOVÉ DISCIPLÍNY • FINÁLE RYCHLOSTNÍCH DISCIPLÍN
- BARREL RACE PONÍKŮ • WORKING COW HORSE A JINÉ

Jubilejní Americana 2011

Na přelomu srpna a září se v německém Augsburgu konala Americana 2011. Letošní rok je to přesně čtvrt století od spuštění této mezinárodní westernové akce. Ano, první Americana otevřela své brány návštěvníkům už v roce 1986!

Letošní ročník mezinárodní westernové akce Americana byl také výjimečný tím, že se konala v ročním odstupu od toho předchozího. Normálně bývá uspořádána jednou za dva roky a střídá se s jinou prestižní koňskou akcí, Equitanou. Pořadatelé upozorňují, že další Americana se bude konat skutečně až v roce 2013.

Ten, kdo si letos nenechal ujít tuto skutečně pořádnou podívanou na špičkově příježděné koně a perfektní práci s dobytkem, měl se opravdu na co dívat. Například v nedělním programu byl western horsemanship, futurity appaloos, NRHA Bronze Trophy nebo trail. Prostě vybrat si mohl každý!

IKONY WESTERNOVÉHO SPORTU

V Augsburgu nás přivítalo sedm hal výstaviště, které nabízely

nejen hlavní program, ale také poskytovaly dobré zázemí pro jezdce a jejich koně, stejně jako pro širokou veřejnost. Mohli jste zde potkat ikony westernového a koňského sportu vůbec. Z domácích kolbišť znáte jistě Rudiho Kronsteina, který dokonce vyhrál ve třídě NRHA reining maturity open se dvěma koňmi. Mohli jste vidět mnoho doprovodných programů nebo show – například skvělou show ukázal Mike McEntire, jenž vysvětloval zákla-

z Horsemanship Academy a španělský styl prezentovala Hacienda Buena Suerte.

GIGANTICKÝ VELETRH JEZDECKÝCH POTŘEB

Americana také znamená gigantický prodejní veletrh jezdeckých potřeb. Sortiment byl opravdu nepřehledný. Bylo milé mít všechno najednou před sebou a vybírat si, kde si co koupíme. Ceny se většinou povedlo usmlouvat, takže u americké pobočky NRHA jsme koupili dvě vesty s dvacetieurovou slevou. Není to fajf? Všimli jsme si také, že poslední dobou začínají expandovat na trh Itálie, které nabízejí kvalitní zboží za nejnižší možné ceny. Při koupi dvou párů reiningových bot byla výrazná prodejní sleva pro tento veletrh, a my jsme ušetřili okolo 170 eur.

BYLO SE NA CO DÍVAT!

Jubilejní ročník Americany jsme navštívili v pátek, kdy byly na odpoledním programu Bronze Trophy non-pro intermediate, trail, western ridding, hackamore 5 years and under a reining futurity 3 years old. Bylo se na co dívat! Především v hackamore, kde jezdci odjeli na tomto užděnní reiningový pattern a poté bylo do arény vpuštěno tele, které museli vodit v požadovaných směrech. Byla vidět perfektní práce s dobytkem, rychlost, obratnost, čtení dobytka a maximální příježděnost pětiletých (i mladších) koní. Vítězem se stal Ital Markus Schöpfer s koněm francouzského majitele Remedy the Roan se skóre 290. Za sebou nechal Christoph Seillera s klisnou Missys Magic Poiton se skóre 273,5.

Ten, kdo se podívat jel, určitě nelituje. Ten, kdo se nestačil stavět ani na minutku a nebo o tom nevěděl, má možnost dva roky střídat a pak to pořádně s Americanou roztočit! Ta příští bude 4. až 8. září 2013. Třeba se tam potkáme!

Tereza Žondrová
Foto: autorka

THOMAS WITT ŘÍKÁ

„Join-Up® je hodně o intuici a o praxi“

V minulém čísle jsme otiskli rozhovor se „zaříkávačem koní“ Monty Robertsem. A slíbili jsme, že v dalších číslech představíme jeho žáky. Slib plníme a vy se můžete seznámit s Thomasem Whittem, o němž Monty Roberts říká: „Pracoval jsem s ním v Německu i v Kalifornii, znám jej osm let a nikdy jsme si neřekli jedinou zlou větu.“

Thomas Whitt je sympatický mladík pocházející z německého Detmoldu. Na farmě Montyho Robertse v USA strávil dva měsíce studiem jeho metody Join-Up®. Poté se vrátil do Evropy, kde na anglickém ranči Newsells Park Stud pomáhal při práci s mladými koňmi. Certifikovaným instruktorem metody Join-Up® se stal v roce 2006 a po boku Montyho Robertse pracoval další tři roky. „Montyho Akademie mi dala hodně. Nyní je čas myšlenku Montyho práce předávat dále,“ řekl nám. Proto ho v současné době můžete potkávat v Německu, kde pokračuje

v práci s koňmi jemnou a nenásilnou cestou Join Up®.

SW Kdy jste dostal nápad, že si vyzkoušíte Montyho kurz?

Začalo to v podstatě stejně jako u většiny lidí – přečtením jeho knihy. Pak jsem se s Montym setkal v Německu, když jsem pracoval ve stájích Gestüt Fährhof. Díval jsem se, jak pracuje s koňmi, a to mě tak fascinovalo, že jsem sebral všechnu svoji kuráž a tu trochu angličtiny, kterou jsem tehdy měl, a zeptal jsem se jej, jestli by bylo možné jet na jeho farmu a pracovat tam. Zkrátka jen proto, abych tam

mohl být. A on svolil. Takže když jsem skončil s prací v Německu, odjel jsem do Kalifornie na jeho farmu a tam jsem pomáhal. Pak jsem se do Kalifornie vrátil každý rok a pokračoval v kurzech a ve zkouškách. V roce 2006 jsem se stal instruktorem a pracoval jsem tam ještě další tři a půl roku.

SW Pamatujete si ještě na pocit, když jste metodu Join-Up® vyzkoušel poprvé?

Abych řekl pravdu, měl jsem z toho dost obavy, protože jsem nevěděl, co přesně mám dělat. Monty stál poblíž a další instruktoři i klienti také. Všichni mě pozorovali. Poprvé jsem metodu Join-Up® zkoušel s koněm, který byl dost plachý a zároveň dost umíněný. Byla to klisna. Trvalo mi to asi dvacet minut, pak jsem začal vidět, že se začíná dařit. A pak, když ke mně kůň přišel, jsem skutečně cítil, že jsme na sebe „napojení“.

SW Máte svého vlastního koně? Jezdíte?

Je to trochu neobvyklé, ale jsem jeden z mála instruktorů – možná jediný –, který nikdy neměl svého vlastního koně. Než jsem se dostal k Montymu, tak jsem cestoval. Chtěl jsem si vydělat peníze a koně si pořídit. Když však cestujete z jedné země do druhé, tak by to nebylo moc fér mít vlastního koně. Vždyť co bych s ním pak dělal? Takže dosud jsem svého koně neměl, ale trochu jezdím. Když jsem byl mladší, jezdil jsem víc, ale nebyl to vlastně žádný styl. Když jsem pak žil v Americe, kde jsou převážně westernoví koně, začal jsem jezdit zejména cutting.

SW Je to těžké stát s koněm v ohradě a zkoušet na něm Montyho metodu?

To ne. Montyho metoda přece vychází z jazyka, který je koním vlastní. Koně se ho učí od svojí matky zcela instinktivně.

A tak když pracujete metodou Join-Up®, je důležité koně „číst“. Mám tým na mysli předpovídat, jaký bude jeho další krok.

SW Dá se říci, že nyní jste už „vyučení“?

Pořád se musím hodně učit. Zvlášť když se chci stát profesionálem, tak je potřeba, abych pracoval s koňmi a cvičil metody přirozené komunikace každý den. Když jsem byl v Americe, pracoval jsem přibližně se dvěma stovkami koní, kteří před tím neměli sedlo. Metodu Join-Up® jsem celkově zkoušel asi na 250 koních. Pracoval jsem s různými typy koní, a tak nějak se to pro mě stalo přirozeností.

SW Je to hodně o intuíci?

Ano, myslím, že ano. Join-Up® je hodně o intuíci a taky o praxi. Je zkrátka potřeba to zkoušet pořád dokola. Monty vždycky říká: „Amatér něco zkouší, dokud to neudělá dobře. Ale profesionál to nemůže udělat špatně!“ Kromě intuíce je také hodně důležitý talent. Můžete totiž procvičovat, procvičovat, procvičovat, ale nikdy to nebudete dělat tak dobře jako někdo, kdo má skutečně přirozený talent.

SW Jsou mezi instruktory více ženy, nebo muži?

Myslím, že mezi instruktory je více dívek. Alespoň když jsem se učil já, bylo v kurzech rozhodně více žen. Na webových stránkách najdete mezi instruktory jen pět procent mužů. Nechci nic zobecňovat a říkat, že muži jsou takoví a ženy zase makové. Ale přesto na tom něco bude. Nejspíš proto, že ženy se mnohem více zajímají o partnerství s koněm, starají se o něj a čistí jej. Skutečně se zajímají o koně a o jeho potřeby. Kdežto muži jsou více soutěživí, jde jim více o ježdění a výsledky, chtějí vyhrát první místo. Když muži musí trénovat, tak také trénují s koněm, ale první věc, kterou mají obvykle na mysli, je vyhrát soutěž.

SW Kde teď žijete?

Teď jsem v Německu a až dokončíme toto turné, mám v plánu

tady začít s novou prací. Budu mít za úkol starat se o mladé koně, kteří byli právě odebráni matce a kteří jsou určeni pro závodění. Chci se o ně starat v tom věku, kdy jsou mladí, kdy nejsou zvyklí na lidi, obsednout je. Takže bych měl být v podstatě jejich učitel a učit je, jak se chovat ve velkém světě.

SW Můžete jako instruktor učit také další lidi metodu Join-Up®?

Ano, je to přesně tak, jak říkáte. Jsem certifikovaný instruktor Montyho kurzů, takže můžu druhé lidi učit metodu Join-Up®.

SW Vzpomenete si na váš nejlepší okamžik u koní? Například na moment, kdy jste si řekl: „Tak tento kůň je skutečně cool!“

Zažil jsem mnoho skutečně hezkých chvil, zejména když jsem mohl vidět proměnu, kterou kůň během práce prochází. Máte koně, který se bojí situace a má záchvat paniky, a pak najednou se vás přestane bát a začne přemýšlet jinak. Začne vás brát jako partnera a vy vidíte, jak si říká: „Nic se nestane, protože on (člověk) je tady se mnou.“ A od té chvíle jste za jedno.

SW A co druhá strana mince? Okamžik, kdy jste si říkal: „Pane Bože, co tady dělám?“

Je to už dost dávno. Monty a já jsme společně pracovali s klisnou, která nechtěla jít na start. Byla opravdu velice špatná. V takových situacích to vypadá, že vás může vážně zranit. Tehdy jsem zažíval přesně ty chvíle, kdy jsem tam nechtěl být.

SW Ale zůstal jste ....

Ano, zůstal. Tato práce přináší obojí, na jedné straně špatné chvíle a na druhé zase skutečně nádherné okamžiky.

SW Jak jste se naučil anglicky? Hovořil jste plynule, když jste jel do Kalifornie?

Určitě ne tak dobře jako teď. Než jsem odjel do Ameriky, pracoval jsem v Anglii na farmě pro dosti-

„NECHOĎTE A NEŘÍKEJTE, ŽE MONTY JE JEDINÁ CESTA. NENÍ. KAŽDÝ SI MUŠÍ NAJÍT SVOJI VLASTNÍ CESTU, VZÍT SI TO, CO MU SEDÍ, CO MÁ RÁD. NEMĚLI BYSTE SLEPĚ POSLUCHAT.“

hové koně, kde jsem něco málo pochopil. Ale předtím by si moje učitelka angličtiny zoufala.

SW Takže pro účast v Montyho kurzech je angličtina podmínkou?

Určitě je to lepší, protože všechny kurzy jsou v angličtině. Ale je pravda, že kurzů se účastní lidé z různých zemí – z Německa, Rakouska, Skandinávie, Maďarska. Měli jsme tam například jednoho mladého muže z Maďarska, který neuměl anglicky vůbec. Jel tam se svojí dívkou a ta mu hodně věcí překládala. Instruktoři se vždycky snaží mluvit pomalu, bez přízvuku, ale určitě pomáhá, když umíte dobře anglicky.

SW Teď jste zpátky v Rakousku a v Německu. Co si myslíte o zdejších lidech, o tom, jak trénují koně?

Myslím, že za posledních dvacet let došlo v Rakousku a vůbec v celé Evropě k velkým změnám, zejména co se týče nových metod práce s koňmi. Mnoho technik pochází ze západního stylu ježdění. V Evropě, a teď mám na mysli hlavně Německo, se stalo westernové ježdění velmi populární a je tu hodně westernových jezdců a lidí, kteří se o westernový styl zajímají. Právě tito lidé přinášejí do Evropy to, co se naučili v Americe od starých kovbojů.

SW Myslíte, že zájem lidí o tyto metody neopadne?

Myslím, že metody, jako je například Montyho Join-up®, budou i nadále populární. Už teď se díky internetu dostává k instruktorům víc a víc informací. Mohou na YouTube sledovat videa, což je podle mne opravdu dobré. Já svým studentům vždycky říkám: „Nechoďte a neříkejte, že Monty je jediná cesta. Není. Každý si musí najít

svoji vlastní cestu, vzít si to, co mu sedí, co má rád. Neměli byste slepě poslouchat.“ Podle mě je důležité držet si otevřenou mysl a dívat se, co se děje okolo vás. Držet se toho, co máte rádi, a nedržet se toho, co rádi nemáte.

SW Jaké další metody máte rád vy?

Osobně se zajímám nejen o práci ze země, ale také z koně. Líbí se mi například práce Richarda Shrakea nebo Craiga Camerona. Jednu dobu jsem se dost zajímal i o přístupy dvou kalifornských starých kovbojů, bratrů Toma a Billa Dorancových. Nejbližší ze všech je mi však práce Klause Hempflinga. Právě od něj jsem se naučil skutečně hodně.

SW Jaký svůj další plán či sen chcete uskutečnit?

Rád bych více pracoval se skutečnými profesionály, a to právě Montyho metodou. Takových trenérů není na profesionální úrovni mnoho, zejména v případě trenérů závodních koní. Myslím, že v Německu může mít Montyho přístup budoucnost, protože tam už viděli, jak velký úspěch se stal s Lomitase (výborný závodní kůň, u něhož se však začala projevovat klaustrofobie, odmítal startovat z boxů a v důsledku toho se stával agresivním a nebezpečným. Monty Roberts se v roce 1991 vydal do Německa a pracoval s Lomitase metodou Join-Up®, která přinesla nečekané úspěchy - pozn. red). Takže já bych si přál, aby bylo více profesionálů, kteří by užívali Montyho techniky. Když jsem o této svojí představě jednou mluvil s Montym, víte, co mi odpověděl? „To je skvělé. Víš, já to dělám třicet let, a jsem už unavený. Takže hodně štěstí.“

Pavla Chmelařová, Robert Mahovský

Foto: Robert Mahovský

„Join-Up® - intuition and experience“

We published an interview with Monty Roberts in the last issue. And we promised to introduce his followers in the next ones. We keep our promise and today you will meet Thomas Whitt. Monty Roberts says about him: „We worked together in Germany and California. I know him already for eight years and we have never had any misunderstanding between us.“

Thomas Witt is a nice young man from the town of Detmold, Germany. On the farm of Monty Roberts in USA he spent two months studying and practicing the Monty's method of Join-Up®. After coming back to Europe he took part in training of young horses at Newsells Park Stud ranch in England using the method of Join-Up® and achieving great results. He became a certified trainer of the method in 2006 gaining further experience from Monty Roberts for another three years. As Thomas says: „The Academy of Monty has taught me a lot. Now it is time to put all the ideas into practice and pass it over to other trainers and people involved in horse riding.“ Therefore you can meet Thomas at a lot of places around Germany training horses according to Join-Up® ideas.

SW When did you get the idea of trying the Monty's way of training?

Actually it started up the same way as in the case of many others – by reading the book of his. Then I had the opportunity to meet Monty in person in Germany when I was working in stables of Gestüt Fährhof. I watched him working with horses and, you know, just got fascinated so much that I dared to ask him, using my poor English, if I could come to his farm and work there, just to be there, get the genius loci. And he agreed! So af-

ter I finished my job in Germany, I left for California for Monty's farm.

SW Well, that was just the beginning...!

Well, yes, it was. I was going back to California every year and went on courses and exams. Finally in 2006 I passed the final exam and became the instructor. And stayed there for another three and a half years practicing and improving my skills.

SW Do you remember how you felt using the Join-Up® method for the first time?

Frankly speaking, I was worried a lot as I did not know what exactly I should be doing. Monty was standing aside together with other instructors and clients, watching me. My first Join-Up® horse was quite shy and skittish but at the same time very stubborn animal. It was a mare. It took me approximately twenty minutes to see the first signs of success. And then, when the horse came to me by herself, I had the real feeling of being „joined-up“.

SW What about your feelings?

Some people say, anytime they work with a horse, they get moved to tears. Particularly in the case of a horse which had experienced any kind of stress. Well, in fact I think it all depends on a certain situation, horse and your feelings.

SW Do you have your own horse? Do you ride?

Well, I know that is really strange but I am just one of a few instructors, maybe the only one who has never had a horse of his own. Before I started working at Monty's farm, I had traveled quite a lot. I wanted to to earn some money and have my own horse. Well, if you just travel round, spending one week in a country then heading for another destination and adventure, I guess it would not be fair to have a horse and not to care for him. So, up to now I have not had my own horse but I ride a little. When I was younger I used to ride much more, well, that was definitely no particular style. Just after I went to America I started especially with cutting as there were mostly western horses.

SW Is it hard to be in a fence, just you and a horse, trying to apply the Monty's method?

Definitely not. The Monty's method is based on the horse's „language“ which the animals understand. A horse takes the first „lessons“ from his mum, absolutely instinctively. Therefore using the method of Join-Up® requires a kind of „reading“ the horse, his movement, behavior. It means predict its further step.

SW Would you call yourself a skilled and experienced trainer?

There is still a lot to learn. Especially if you want to master the method and become a professional, the daily training is vital. When I was in America I was working with about two hundred horses which had not been saddled before. The method of Join-Up® I practiced with about 250 horses, all of them of various features and temper, so it has become natural to me.

SW Is it about intuition?

Yes, I think so. The method of Join-Up® is about intuition as well as experience. You must practice and train over and over again. As Monty always says: „Amateurs practice until they reach a successful attempt. But a professional cannot fail!“. Apart from intuition talent plays an important role. As you can keep practicing for years still not achieving the level of a person gifted with a natural ability.

SW Do men or women trainers prevail?

I think there are more women, at least when I was giving courses there were more girls. You can find just five percent of men trainers on the web sites. I don't want to generalize, but there must be something about it. Women are much more interested in the relationship with a horse, care for it etc. They

are keen to find out the horse's needs. While men, on the contrary, are more competitive, focused on riding itself and the results, they want to win. If they have to practice with a horse, they do, but with a victory being the first thing they have in mind.

SW Where do you live at present? In California or Germany?

Now I am in Germany and after the tour finishes I am going to start a new project here. I will take care of young horses after weaning which are designed for competing. I want to look after them at their young age, when they are still not used to people, trying to saddle them. So I am going to be their teacher showing them how to cope with and behave in a world of grown-up horses.

SW Can you provide other people with the method of Join-Up®?

Yes, I can, as I am a certified instructor of Monty's method, so I am entitled to teach the method of Join-Up®.

SW Where did you get the idea of going to Monty's farm from? You just said to yourself „go ahead!“, got some money and was off?

Exactly! Monty's Center offers courses, so anybody can get there as I did. People often call and ask: „I want to learn the method, what should I do?“ Well, much more essential question you should ask yourself is if you are interested in horses and if you are not afraid of them. Then you can learn a lot from Monty.

SW Do you remember your strongest experience with a horse?

I have already had many fantastic moments with horses. Especially when I could follow step by step the change a horse went through. You can see a horse being afraid of a situation and suffering from outburst of fuss, and suddenly the ani-

mal accepts you, is not afraid any more of you and takes completely different track of thinking. He look at you as a partner-horse and the eyes are telling you: „Everything is fine, nothing wrong can happen as he (the man) is here with me.“ At that moment the real feeling of unity has been established.

SW Well, what about the other side of your work? Has there ever been a moment at which you said to yourself „Damn, what am I actually doing here?“

It was actually a long time ago. Monty and me were working with a mare and she was pretty stubborn and did not want to go on the start. That was really bad. In such moments you can get seriously injured. Then I had an intense feeling to leave.

SW But you overcame it and stayed ....

Yes, I did. Everything you are deeply engaged in has its pros and cons, bad moments on one side and breathtaking time on the other.

SW How did you learn the language? Were you fluent in English when you arrived in California?

Definitely not as good as I am now. Before I left for America, I had worked in England on a farm for race-horses and I had learnt a lot there. Well, but before that my English teacher would be desperate about my knowledge.

SW Is English required in Monty's courses?

It is much better, if you can speak the language, that's for sure. As all the courses are led in English. But there are people from many countries taking part, such as Germany, Austria, Scandinavia, Hungary. There was a Hungarian guy who spoke no English at all. His girlfriend interpreted for him a lot. Instructors try to speak at a slow pace, using no accent, but still it is better if you can speak the language well.

SW Now you are back in Austria and Germany. What do you think about people from these countries, how they train horses?

According to me, there have been huge changes in the last two decades not only in Austria, but as well all around Europe – new methods of working with horses. A lot of methods are based on the style of riding typical for Western Europe. In Germany western riding has become highly popular with riders and other people keen on this style. They share the knowledge they gained in America from old experienced cowboys.

SW Do you think people will be interested in these methods in the future?

In my opinion, methods like Monty's Join-Up® will be popular in future years too. Thanks to the Internet the instructors are getting more and more information. They can watch videos on YouTube which is really good for them. I always tell my students: „Don't say the Monty's method is the only way. No, it is not. Everybody has to find his or her own way, take what he or she needs to learn and what is suitable. You should not follow any style blindly.“ You should keep your mind open and watch what is happening around you. Stick to what you like and let go what you do not.

SW Are there any other methods you are fond of?

Personally I like both the work from the ground and on the horse. I really like the work of Richard Shrake or Craig Cameron. In the past I was interested in approaches of two Californians, experienced cowboys, the brothers Tom and Bill Dorrance. But I feel influenced by the work of Klaus Hempfling a lot as he was the real source of what I know now.

SW What is the further step in your life?

I would like to cooperate more closely with real professionals using

the Monty's method. There are not many trainers at the professional level, trainers of racing horses in particular. I think that in Germany the Monty's method has its favourable prospects as the people from the world of horses have already seen the success of Lomitas (outstanding racing horse, suffering from claustrophobia, he refused starting from boxes which resulted in its aggressiveness and dangerous behavior. Monty Roberts arrived to Germany in 1991 to work with Lomitas using the method of Join-Up®, which brought excellent results – translator's remark). So, I wish there were more professionals using Monty's method. When I shared my idea with Monty, you know what he answered? „That is great. You know, I have dealt with it over thirty years, and I am tired. So, good luck.“

AND THE WORLD OF WESTERN WISHES THE SAME. THANK YOU FOR INTERVIEW.

*Pavlna Chmelařová, Robert Mahovský
Překlad: Irena Zajíčková*

www.theworldofwestern.com
www.theworldofwestern.eu

Thomas Whitt (left) with two members of our redaction (Jarmila Drmlová and Robert Mahovský)

200 LET ZEMSKÉHO HŘEBČÍNA V PÍSKU

V sobotu 20. srpna 2011 se v Zemském hřebčíně v Písku konaly Chovatelské dny spojené s oslavou 200 let od vzniku tohoto hřebčína. Po celý den si návštěvníci mohli prohlédnout nejen stáje, ale i výstavu k historii hřebčína s videi ze soutěží, včetně historických videí ze zde pořádaných akcí.

Dopoledne začal program pro chovatele přehlídkou plemenných hřebců na nádvoří. Následovala ukázka chovných klisen s novými přírůstky – sajícími hříbaty. Po krátké pauze na oběd se diváci přesunuli na travnaté kolbiště,

kde již probíhal hlavní program. Úvod patřil vzpomínce na Rakousko-uherskou monarchii s 14. dragounským plukem. Poté následovala ukázka jízdy v dámském sedle, pohybování hřebců na ruce a akční ukázka Jezdecké policie ČR, dokonce s napadením policejního automobilu. V krátké skokové části se podařilo jednomu z koní přeskočit výšku 185 cm! Dámy se nenechaly zahanbit a předvedly, jak se skáče v dámském sedle. S ukázkou drezúry včetně nejtěžší španělské školy vystoupil Národní žrebčín Topol-

čianky. Národní hřebčín v Kladrubech nad Labem předvedl šestispřeží, zatímco Zemský hřebčinec z Tlumačova si pro změnu připravil ukázky různých druhů zápřahu. Vše ukončilo předvedení volného odchovu stáda ročků z hříbárny Nový dvůr u Písku. Velmi kvalitní

dojem z celé akce trochu pokazila nezávládnutá prezentace plemenných hřebců, na které se podepsali jak neukáznění diváci, tak i pořadatelská služba.

Martin Štulla

Foto: Ivana Čelikovská

NAPSALI JSTE NÁM

Dobrý den, Před časem jsem od vás obdržel tištěné číslo časopisu Svět westernu. Dorazilo v pořádku a já bych vám za něj chtěl moc poděkovat. O grafických a obsahových kvalitách jsem věděl, protože si časopis pravidelně stahuji z webových stránek, ale že to všechno tištěná podoba tolik umocní, to jsem skoro nečekal. Časopis je opravdu povedený a moc se přimlouvám

za to, abyste ho udrželi v tištěné podobě standardně, každé číslo. I například za cenu levnějšího papíru. Vím, že ekonomika jistě není jednoduchá, ale váš časopis našel díru na trhu, která po zániku časopisu Western bezpochyby vznikla.

Držím palce a přeji hodně spokojených čtenářů a další tištěná čísla.

Pavel Landra

MALÁ VYZNÁNÍ

„Nemá míry sportáka. Není krásně hubený. Nechodí krásně podsazený. A pokud si chcete svézt zadek, taky to není zrovna lehké. No a co?? Nač z něj dělat sportáka, když je (aspoň si to myslím) takhle šťastný. **Mě je to úplně jedno. Říkejte si, co chcete. Já ho mám ráda takového, jaký je. I když občas je trochu magor. Ale alespoň se s ním nenuďm a můžu mu věřit.**

Andrea Březinová

TROCHU MOUDRA

ZLATÉ UZDY NEČINÍ KONĚ LEPŠÍMI.

Arabské přísloví

KONĚ PROVĚŘÍ DLOUHÁ CESTA.

Čínské přísloví

KONĚ POZNÁŠ V HORÁCH, PŘÍTELE V NOUZI.

Mongolské přísloví

ZACHYCENO FOTOOBJEKTIVEM

„Vesele, jen vesele život musíš brát...“

Foto: Jiří Šatava

Manažer projektu: Robert Mahovský

Redakce: Irena Šatavová, redakce@svetwesternu.cz

Externí spolupracovník: Pavlína Chmelařová, Lenka Hegrová

www.svetwesternu.cz

E-mail: info@svetwesternu.cz

Tel.: +420 777 816 407

Nevyžádané příspěvky a fotografie se nevracejí. Za obsah příspěvku a jeho původnost ručí autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky redakčně upravovat, krátit, případně komentovat. Přetištění článků a fotografií bez souhlasu redakce není dovoleno.

© Svět westernu 2011

VOLKSWAGEN PRORODEO 2011 TOUR

12. 11. 2011

Restaurant
Crossroad Caffe,
Palackého 515, Přeštice

Zahájení
19.30 hod.
Vstup od 18.00 hod.

PREA
PRO RODEO CARES ASSOCIATION

Jedinečná událost v rodeovém světě

COWBOY'S CONVENTION PARTY

GALAVEČER PLNÝ PŘEKVAPENÍ

**VIDEOPRODUKCE, PYROTECHNICKÉ EFEKTY,
SVĚTLA RAMP, MUZIKA ROCK A BILLY...**

- Vyhlášení vítězů českého šampionátu Volkswagen ProRodeo Tour pod PRCZA v jednotlivých disciplínách
- Vyhlášení vítězů All Around Champion, Lady All Around Champion Youth All Around Champion
- Vyhlášení vítězů TPA v kategoriích Open a mládež
- Vyhlášení vítězů NBHACZ v kategoriích Open a Youth
- Předávání trofejních sedel, vítězných přezek a sponzorských darů

VSTUPNÉ:

člen PRCZA:

300,- Kč

nečlen:

400,- Kč

vstupné

po předprodeji

(do 6. 11.)

nebo na místě:

500,- Kč

Vstup

ve společenském

oděvu

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Pata Milan

420 602 182 727

pata-rhino@volny.cz

www.prorodeo.cz

SW

SVĚT WESTERNU
THE WORLD OF WESTERN

ŽIVOTNÍ STYL

WESTERNOVÝ
ČASOPIS

INFORMAČNÍ
PORTÁL

PŘÁTELSTVÍ

SVETWESTERNU.CZ